

บทที่ 4

สาธารณรัฐจีน

ระหว่าง ค.ศ. 1912-1949 ประวัติศาสตร์จีนเต็มไปด้วยเรื่องราวของการรวมประเทศ (Unification) ด้วยความพยายามที่จะพันฝ่าภู平原และฝ่าฟันวุյจักรทางการเมือง การรุกรานโดยญี่ปุ่นและการเผชิญความไม่แน่นอนของสถานการณ์โลก ทำให้ประวัติศาสตร์ในรอบ 38 ปี เต็มไปด้วยความบันป่วนเป็นกลิ่นคุกคายครั้ง และมีความสับซ้อนมาก อาจจะกล่าวได้ว่า คนจีนได้เผชิญการปฏิวัติอยู่ตลอดเวลา¹

นับเป็นเวลา 37 ปีเต็มที่จีนได้เผชิญปัญหาใหญ่คือ ปัญหาความไม่มั่นคงแห่งชาติและปัญหากษัตริย์ที่มีความต่อต้านกันและญี่ปุ่นรุกราน ความไม่มั่นคงแห่งชาติมีพื้นฐานแห่งปัญหามาจากการที่ระบบประชาธิปไตยล้มลุกคลุกคลาน การเมืองปราศจากความมั่นคง ระบบประชาธิปไตยเริ่มต้นด้วยการเป็นการทดลองชนิดทดลองผิดลองถูก ประชาชนไม่รู้ตัวว่าตนมีสิทธิโดยธรรมชาติในชีวิต ทรัพย์สินและอิสรภาพ ประชาชนไม่รู้ตัวว่ามีสิทธิเสรีภาพทางการเมืองและขาดจิตสำนึกในหน้าที่ความรับผิดชอบตลอดจนขาดจิตสำนึกทางการเมือง การปกครองเปลี่ยนแปลงแต่รูปแบบให้เป็นแบบตะวันตก (Western form) คือมีสถาบันหลักแบบตะวันตก ทว่าการใช้อำนาจยังคงเป็นแบบเดิมคือ นิยมใช้อำนาจเด็ดขาด ระบบประชาธิปไตยยังเผชิญเคราะห์ช้ำกรรมชัดวิบัติเป็นอย่างรุนแรงจากการที่บ้านเมืองแบ่งฝ่ายรบกันเองอย่างยิ่ดเยี้ยวนานระหว่างพระเจ้าชาตินิยมกับพระเจ้าคอมมิวนิสต์

การปฏิวัติ ค.ศ. 1911 เป็นเพียงจุดเริ่มต้น² เพราะเป็นการปฏิวัติทางการเมือง (Political Revolution) เปลี่ยนแปลงเฉพาะโครงสร้างทางการเมืองการปกครองโดยยังได้รับสิ่งสืบท่องต่อตากทอดของวัฒนธรรมการเมืองเดิมด้วย เป็นการปฏิวัติในสังคมซึ่งห้ามกลางสภาพแวดล้อมเดิมของสังคมนั้น โดยเนื้อแท้แล้ว อุดมการณ์ประชาธิปไตยยังไม่เป็นที่รู้จักกันทั่วไป ระบบปรัชญาจึงมิได้เป็นที่ยอมรับ ประชาชนส่วนใหญ่ยังคงผูกพันอยู่กับระบบจักรพรรดิราชย์ การเมืองยังยึดติดอยู่กับตัวบุคคล (Personalized Politics) กันคือ ความลงรักภักดีมีเฉพาะต่อผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบยังนับว่ามีอย่างมาก ข้อควรสังเกตอีกประการหนึ่งคือ การปฏิวัติปี ค.ศ. 1911 เป็นการปฏิวัติที่เกิดเหตุการณ์ในขอบเขตจำกัดเฉพาะตามตัวเมืองใหญ่และเมืองท่าตามชายฝั่งทะเลตะวันออก ประชาชนส่วนใหญ่ในชนบทมิได้ทราบข่าวสารซ้อมูลของเหตุการณ์ปฏิวัติ จึงตามไม่ทันความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น อีกทั้งประชาชนยังขาดความรับผิดชอบและขาดจิตสำนึกทางการเมือง การ

ปฏิวัติปี ค.ศ. 1911 จึงขาดมิwalชันเป็นฐานอำนาจสำราญ เหตุการณ์ทางการเมืองได้ถูกตัดขึ้นโดยพื้นฐานปัจจัยดังกล่าว

การปฏิวัติเป็นแต่เพียงการเปลี่ยนแปลงผู้นำจากชาวแมนจูเป็นคณะผู้นำชาวจีน ระบบประชาธิปไตยประกูลเป็นเพียงรูปแบบตะวันตก (Western form) แต่การปกครองใช้อำนาจแต่ผู้เดียวเป็นหลัก สลักธิสตรประชาของดร. ชุนยัตเซ็นได้ถูกกระเสียไป นักปฏิวัติเองได้ในอุดมคติ อ่อนต่อเลือกเหลี่ยมทางการเมือง ก็เต็มใจที่จะประนีประนอมผ่อนปรนยอมให้แก่ฝ่ายทหารด้วยจุด มุ่งหมายที่จะให้อุดมคติเป็นที่ยอมรับและปฏิบัติให้เป็นจริงได้

ภายในระยะเวลาเพียง 37 ปี ประเทศไทยแทบจะหาระยะเวลาที่มั่นคงสูงสุดเท่านานมีได้เลย สงครามกลางเมืองได้ถูกตัดขึ้นถึงสามประเภท ได้แก่

1. สงครามกลางเมืองระหว่างพระชาตินิยม (Nationalist Party, Kuomintang, KMT) กับรัฐบาลของนายพลยวนชีไข ใน ค.ศ. 1913 และ ค.ศ. 1915
2. สงครามกลางเมืองระหว่างพระชาตินิยมกับบรรดาขุนศึก ในระหว่าง ค.ศ. 1927 -1937
3. สงครามกลางเมืองระหว่างพระจันชาตินิยมกับพระจันคอมมิวนิสต์ เป็นสงครามสามครั้ง (ค.ศ. 1925-1927, 1927-1935 และ ค.ศ. 1945-1949)

ยวนชีไข : จอมเผด็จการ

ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1912 ได้มีการเลือกตั้งทั่วไปเป็นเบื้องครั้งแรก พระชาตินิยม ของคณะปฏิวัติได้ที่นั่งในสภามาก แต่ผู้นำของพระคือ ชุนเจี้ยวเหยิน (Sung Chiao-jen) นายกรัฐมนตรีกลับถูกกลบยึดเสียชีวิตในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1913 ท่านผู้นี้มีเจตนาการมุ่งที่จะสร้างระบบการปกครองที่ให้ฝ่ายบริหารสามารถควบคุมประธานาธิบดีได้ นับแต่นั้นมาระบบของ พระอิป迤ได้เข้าสู่ยุคหนึ่ง คณะปฏิวัติได้ต่อสู้ยุทธนา杰มีดจนถึงขั้นเป็นกบฏต่ออำนาจราช แนะนำจารุ และการบูรณะเป็นสงครามปฏิวัติ (Revolutionary War) ครั้งที่สอง ยวนชีไขปราบกบฏอย่างหนัก ได้สำเร็จในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1913 และจากนั้นมาชาได้ยับรัฐบาลใหม่ในวันที่ 4 พฤศจิกายน ค.ศ. 1913 นายพลยวนชีไขได้เพิ่มอำนาจประธานาธิบดีให้มีอำนาจบริหารโดยตรง และเรียกร้องให้มี การสถาปนาระบบของพระอิป迤 โดยมีพระมหาภักดิริย์เป็นประมุขตามแบบอย่างของญี่ปุ่น เพื่อ ให้เป็นที่ยอมรับสำหรับความท่าอำนาจ นายพลยวนชีไขพร้อมที่จะขยายอิทธิพลประโยชน์ของ ประเทศไทยให้แก่รัฐบาลท่าอำนาจเป็นการตอบแทน ระบบเผด็จการทหารพัฒนาถึงขีดสุดในวันที่ 11 ธันวาคม ค.ศ. 1915 เมื่อมนฑลทั้งหลายลงมติให้สถาปนาระบบจักรพรรดิราชย์ (Imperial Rule)

และกำหนดปี ค.ศ. 1916 เป็นปีแรกแห่งการปฏิวัติอันรุ่งโรจน์ (Glorious Revolution Year) ระบบประชาธิปไตยเป็นแต่เพียงในนาม อำนาจอยู่ในมือของยานชีไฮแต่ผู้เดียว ระบบเผด็จการทหารครั้งนั้นเป็นระบบเด็ดขาดของทหารแต่ผู้เดียวคือ ยานชีไฮ

ในสมัยยานชีไฮเรื่องอำนาจ สถานภาพจังหวัดลามาก เพราะนายพลยานชีไฮดำเนินวิธีศึกษาโดยคำนึงถึงอำนาจส่วนตนเป็นสำคัญ ใน ค.ศ. 1913 ยานชีไฮได้ลงนามในความตกลงให้รัสเซียมีอำนาจจัดตั้งกองทัพติดนั้นในมองโกเลียนอก และอังกฤษมีอำนาจจัดตั้งกองทัพติดนั้นในอิร์เบต ครั้นเมื่อเกิดสหภาพโลกครั้งที่ 1 ขึ้นใน ค.ศ. 1914 จึงประกาศนโยบายเป็นกลาง แต่ญี่ปุ่นไม่รับรู้ฐานะนั้น ญี่ปุ่นได้ละเมิดความเป็นกลางของจีนโดยยืดและครอบครองดินแดนและทรัพย์สินของเยอรมันในมณฑล祖先ตุ้ง อิกอิพลญี่ปุ่นขึ้นถึงชิตสูงสุด เมื่อบีบบังคับจีนให้ปฏิบัติตามข้อเรียกร้อง 21 ประการ (Twenty One Demands) ในวันที่ 18 มกราคม ค.ศ. 1915 ข้อเรียกร้องนั้นมีความสำคัญ ดังนี้

- ญี่ปุ่นมีความประดันหาที่จะสิตรอนอำนาจจัดตั้งทางดินแดนของจีน
- ญี่ปุ่นมีอำนาจจัดตั้งและผลประโยชน์สูงสุดในประเทศไทย

จึงตกเป็นเหี้ยมธรรมของญี่ปุ่น แม้ไม่เป็นอาณาจักร ก็มีฐานะไม่ต่างอะไรกับการเป็นอาณาจักรโดยพุตตินย์ของญี่ปุ่น ความตกลั่นของศักดิ์ศรีเกียรติภูมิของประเทศไทยและการที่ยานชีไฮพยายามจะสถาปนาระบบเผด็จการทหารในร่างของระบบประชาธิปไตย ย่อมทำให้บลังก์ของยานชีไฮสั่นสะเทือนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เพื่อต่อสู้อำนาจทหาร พระชาตินิยมได้จัดตั้งองค์กรของพระคใหม่ โดยมุ่งไปที่การให้อำนาจอยู่ที่ศูนย์กลาง (Democratic Centralism) และจัดตั้งกองทัพพิทักษ์ชาติ (National Protection Army) ขึ้น สมรภูมิปฏิวัติครั้งที่สามได้เปิดฉากขึ้นในวันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ. 1915 บรรดาผู้นำและแม่ทัพที่เคยคงรักภักดีต่อนายพลยาน ได้กลับเป็นฝ่ายต่อญี่ปุ่นอย่างไม่น้อยให้นายพลยานทมุนนาพิกา คืนวันเวลาลับไปสู่ระบบจักรพรรดิราชย์อีก แต่แล้วในท่ามกลางสหภาพโลกครั้งนั้นเองที่นายพลยานได้ถึงแก่นิรกรรมด้วยโรคโลหิตเป็นพิษในวันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ. 1916

ระบบประชาธิปไตย : สุขุมวิท ค.ศ. 1916-1927

อสัญกรรมของนายพลยานชีไฮโดยไม่มีทายาททางการเมืองที่จะรับสืบทอดอำนาจและเจตนาرمณ์ ได้ทำให้เน้นตอกยูในสมัยชุนศิก (Warlord Period) อีกครั้งหนึ่ง อำนาจจารุ้ยเสื่อมถอย เหล่าแม่ทัพและผู้มีอำนาจทั่วไปตั้งตนเป็นใหญ่ในมณฑลและย้อมรับรู้บาลังโดยนิติบัตรท่านนั้น ชุนศิกที่นับว่ามีชื่อเสียงมากในประวัติศาสตร์ มีอาทิ เอียนชีชาน (Yen Shi-shan) มีอำนาจใน

มณฑลshanxi (Shansi) เฟิงหยีเชียง (Feng Yu-hsiang) จางโจหลิน (Chang Tso-lin) แห่ง แผนจูเรี่ย จางจุนจาง (Chang Tsung-chang) และอู่เปiyu (Wu Pei-fu) เป็นต้น ทุนศึกเหล่านี้ ส่วนมากยึดอำนาจล้านพ้าลันแต่นั่นคือ รัฐบาลกลางเป็นเพียงหุ่นเชิด ไม่มีความหมายแต่อย่างใด จึงตกลอยู่ ในสภาพเสมือนจักรวรรดิที่ไร้จักรพรรดิ เป็นผู้หัวขาด หั้งแม่ทัพ ทุนศึกและพระราชนิยมเอง ไม่มีฝ่ายใดสามารถรวมประเทศได้ เพราะแม่ทัพทุนศึกมีอำนาจทางการ (Coercive means) แต่ไร้อุดมการณ์จูงใจและไร้การจัดตั้งองค์การ ส่วนพระราชนิยมมีอุดมการณ์และช้านาญในการ จัดตั้งองค์การ แต่ไร้อำนาจทางทหาร ไม่มีฝ่ายใดพร้อมที่จะรวมประเทศได้แต่ฝ่ายเดียว

เมื่อระบบการปกครองไร้ประสิทธิภาพและยินยอมให้แม่ทัพทุนศึกใช้อำนาจปกครอง ห้องตันโดยอิสระ ยอมทำให้วางการปัญญาชนเสื่อมความเชื่อถือในตัวรัฐบาลและเอาใจออกห่าง การฉ้อราชภูร์บังหลวงและการเล่นพระคลื่นพาไว้ทำให้การปกครองยิ่งเสื่อมถอยประสิทธิภาพลง ตามลำดับ เศรษฐกิจของกีชาติระบบการเงิน (Finance system) ที่ทันสมัย ทุกมณฑลมีระบบการ เงินเป็นเอกเทศ ผู้ที่ตกเป็นเหยื่ออธรรมในสภาวะการณ์เช่นนั้นคือ ชาวนา ผู้ยากจนที่ปรับ เกษตร ไปรักษาความสงบ เกษตรที่ไปใช้แรงงานโยธา และถูกเรียกเก็บภาษีเต็มที่ในทุกวิถีทาง อาทิ เก็บ ภาษีข้อนหลังและล่วงหน้าหลาย ๆ ปี เป็นต้น สรุปรวมห้าหันกันเองระหว่างแม่ทัพทุนศึกย่อมก่อ กีดผลร้ายต่อชาวนาโดยตรง เพราะยุทธภูมิส่วนใหญ่คือ :inline-block; ใบหน้า ชีวิตและทรัพย์สินถูกทำลายล้างไป ด้วยเหตุสงคราม การค้าและการลงทุนใด ๆ ส่วนคำแนะนำไปด้วยความยากลำบาก ยิ่งกว่านั้น เมื่อ จีนยินยอมให้ชาวตะวันตกปกครองตั้งแต่แรกเข้าให้เช่าและเขตอิทธิพลโดยมีอำนาจเต็มในการจัด เก็บภาษี ชาวตะวันตกได้จัดตั้งองค์การขึ้นเพื่อหน้าที่ดังกล่าว เรียกว่า การศุลกากร rimทะเล (Maritime Customs Service) โดยมีคณะกรรมการบริการระหว่างประเทศแห่งนายธนาคาร (The International Commission of Bankers) เป็นผู้ควบคุมการศุลกากร rimทะเล

ในด้านการต่างประเทศ จีนยังนับว่าอ่อนหัดในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ ญี่ปุ่น และมุหาอำนาจตะวันตกได้ดำเนินนโยบายส่งเสริมให้จีนแตกแยกเพื่อประโยชน์ส่วนตน โดยการ สหบสนุนทุนศึกตามมณฑลต่าง ๆ ผลตอบแทนมหาศาลคือ ความอนุเคราะห์เป็นพิเศษและสิทธิ ประโยชน์นานัปการ ครั้นเมื่อจีนท้ายสุดประกาศงดงามต่อเยอรมนีด้วยความหวังว่าจะสามารถจูง ใจมหาอำนาจหันหน้าที่แก่ไขสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรม ปรากฏว่า ความหวังนั้นได้มลายหายไป เมื่อมีการเปิดการเจรจาสันติภาพขึ้น ณ พระราชวังแวร์ชายน์ ในวันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1919 ที่ ประชุมเพิกเฉยต่อข้อเรียกร้องของจีนและเห็นดีเห็นงามด้วยกันการที่ญี่ปุ่นมอบอ้างสิทธิ์ในประเทศไทย จีนในด้านดินแดน อภิสิทธิ์และผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่ญี่ปุ่นได้สร้างไว้ในระหว่างสงคราม

ภายหลังสังคมโลกครั้งที่ 1 สถานการณ์โลกและสถานการณ์ภายในประเทศได้ปลูก กระตุ้นให้บรรดานักศึกษาปัญญาชนตื่นตัวมีจิตสำนึกทางการเมืองอย่างรุนแรง ความพ่ายแพ้เชิง

การกุศลในที่ประชุมสันติภาพครั้งนั้นมาประจำ衙โดยบังเอญกับการเคลื่อนไหวในแวดวงปัญญาชนจีนที่รองค์เรียกร้องให้ใช้ภาษาพูดเรียบง่ายแทนภาษาเขียน (Pei-hua Movement) เพื่อเป็นสื่อเผยแพร่ถูกมารณ์วัฒนธรรมใหม่แทนวัฒนธรรมเดิมคดิชจื้อ การเคลื่อนไหวนี้ได้เรียกร้องต้องการระบบประชาธิปไตยและความเริ่มต้นทางวิทยาศาสตร์ เพื่อเป็นพื้นฐานในการพัฒนาประเทศ

ผู้นำปัญญาชนที่มีชื่อเสียงในการรณรงค์ได้แก่ เฉินตุชือ (Ch'en Tu-hsiu) เหลียงซีเชา (Liang Ch'i-ch'ao) -tsai Yuan-pei หูชือ (Hu Shih) และหลีเตาเจา (Li Ta-chao) เป็นต้น ผู้นำเหล่านี้ได้เผยแพร่ถูกมารณ์ดังกล่าวและเป็นผู้รณรงค์เรียกร้องคนจีนให้ต่อต้านลัทธิจักรพรรดินิยม ตลอดจนเป็นผู้ปลุกระดมมวลชนให้ลุกขึ้นในวันที่ 4 พฤษภาคม ค.ศ. 1919 ความเคลื่อนไหวสี่พฤษภาคม (May Fourth Movement) สะท้อนอิทธิพลของความเคลื่อนไหวเพื่อวัฒนธรรมใหม่ (New Culture Movement) แสดงความเดียดแคนด์ต่อการที่จักรพรรดินิยมญี่ปุ่นและตะวันตกเอาเปรียบเอาประโภชณ์จากจีน และแสดงความอัปยศอย่างล้าสืบต่อความประชัยทางการทูต ความเคลื่อนไหวสี่พฤษภาคมนั้นเป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิดของคนจีนที่ต่อต้านลัทธิจักรพรรดินิยมอย่างรุนแรง และถือเป็นความเคลื่อนไหวของมวลชนเป็นครั้งแรก เป็นสัญญาณบอกเหตุว่าท้ายสุดคนจีนเริ่มต้นและมีจิตสำนึกทางการเมืองแล้ว โดยเริ่มต้นจากความรู้สึกวัดตัวถึงสิทธิเสรีภาพทางการเมืองก่อน (Political Awareness) แล้วค่อย ๆ พัฒนามาสู่ความสำนึกรักการเมือง (Political consciousness) ความเคลื่อนไหวนั้นที่เริ่มขึ้นโดยนักศึกษาปัญญาชนก่อน ย่อมส่อเจตนาขั้ดแจ้งว่า กลุ่มผู้มีการศึกษาต้องการจะนำประเทศจีนแล้ว เนกเซ่นในอดีตที่จักรพรรดิจีนยอมมีบันทึกเป็นผู้ปกครอง

ข้อตกลงสันติภาพที่พระราชวังเวอร์ชายน์ที่ให้ประโยชน์แก่ญี่ปุ่น การที่มหานาจตะวันตกและญี่ปุ่น gob นโยบายและประโยชน์ในประเทศจีน และระบบการปกครองประชาธิปไตยที่ยินยอมให้เกิดเด็จการทหาร เหล่านี้ก็มีส่วนอย่างสำคัญที่ทำให้สิ่นศั่นครั้งท่าในระบบประชาธิปไตย วงการนักศึกษาปัญญาชนได้ไตร่ตรองแล้วเห็นว่า สหภาพประชาธิปไตยไม่สามารถแก้ไขปัญหา “อาการป่วย” ของจีนได้ มีการจัดกลุ่มนักศึกษาคันคัวและอภิปรายโดยเตียงเพื่อแสวงหาทางที่จะแก้ไขปัญหาจีน กลุ่มนักศึกษาปัญญาชนเริ่มศึกษาลัทธิสังคมนิยม (Socialism) ประจำ衙โดยกับการที่รัสเซียซึ่งปฏิวัติเป็นคอมมิวนิสต์ใน ค.ศ. 1917 มีนโยบายปฏิวัติโลกและจัดตั้งองค์การคอมมิวนิสต์สากล (The Communist International มีชื่อย่อว่า COMINTERN) ขึ้นเพื่อดำเนินนโยบายตั้งกล่าว องค์การนี้มีบทบาทสำคัญในการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ (The Chinese Communist Party, CCP) ใน ค.ศ. 1921 พรรคนี้ได้ขยายสาขาเข้าไปในประเทศไทยญี่ปุ่นและทวีปยุโรปตัวย ระหว่าง ค.ศ. 1921-1927 พรรครัฐจีนคอมมิวนิสต์มีนโยบายสร้างฐานปฏิบัติการใน

ตัวเมืองและอาศัยกรรมการเป็นพลังหลักในการปฏิวัติ พรรคจั่นคอมมิวนิสต์ได้ก่อการร้ายชั้นตามตัวเมืองต่าง ๆ (Urban Insurrection) หล่ายครั้ง บางครั้งถึงขนาดยึดได้ทั้งเมือง ผู้ที่ปราบปรามคอมมิวนิสต์คือ เหล่าชุนศึก

สถานการณ์ Jinนับตั้งแต่ปฏิวัติใน ค.ศ. 1911 มาจนถึงปี ค.ศ. 1912 นั้นเป็นสถานการณ์ที่ล่อแหลมอันตรายต่อเสถียรภาพความมั่นคงของจีนมาก ระบบประชาธิปไตยแปรเปลี่ยนเป็นเผด็จการทหาร เหล่ามหาอำนาจจากกองโ果ยผลประโยชน์ในประเทศจีน ไม่มีฝ่ายใดสามารถจะกู้บ้านเมืองได้ ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาลกลาง พรรคชาตินิยม ชุนศึก หรือแม้แต่พรรคคอมมิวนิสต์ จันตอกอยู่ในภาวะที่หมื่นเหง่ต่อการสื้นชาติเป็นอิ่งนัก เหล่ามหาอำนาจจะต้องมีความรู้สึกปริวิติกมากในข้อเท็จจริงนี้ และระหว่างนักได้ว่า ญี่ปุ่นคือผู้ที่กอบโกยผลประโยชน์มากที่สุดในประเทศจีน เหล่ามหาอำนาจจะต้องก่อตัวความชัดเจนที่ว่า ญี่ปุ่นคือผู้ที่กอบโกยผลประโยชน์มากที่สุดในระหว่าง ค.ศ. 1912-1922 นี้จะลูกกลางลายเป็นสังคมที่ไม่เป็นผลตีแต่อย่างใดแก่เหล่ามหาอำนาจ เหล่ามหาอำนาจจึงเรียกร้องต้องการให้ทุกชาติที่กอบโกยผลประโยชน์ในประเทศจีนเคารพเอกราชและบูรณาภิการดินแดนของตนและปฏิบัติตามนโยบายเปิดประชุมเสรี ทั้งนี้ ข้อเรียกร้องนั้นยังอาจเป็นมาตรการหนึ่งที่สามารถชี้ขาดว่า ญี่ปุ่นในประเทศจีนได้ด้วย ได้มีการประชุมมหาอำนาจที่นครวอชิงตันหลายครั้งเพื่อการนี้โดยเฉพาะในระหว่าง ค.ศ. 1921-1922 อย่างไรก็ตาม แม้ญี่ปุ่นจะยืนยอมสละดินแดนในจีนและยอมรับอัตราส่วนการสร้างราชนาวี แต่ก็ไม่มีมหาอำนาจใดสามารถชัดเจนว่า การแฝ่ขยายอำนาจของญี่ปุ่นได้ เพราะบรรดามหาอำนาจไม่มีฐานทัพหรือกำลังทหารในภูมิภาคตะวันออก ญี่ปุ่นเป็นเจ้าแห่งเหล่านี้แบบพิเศษแต่ผู้เดียว

ในบรรดามหาอำนาจที่สนใจนั้น มีชาติหนึ่งสนใจเข้ามายังมากเพรากก่อน คือ สหภาพโซเวียตแห่งรัสเซีย บทบาทรัสเซียโดยโดยเด่นมากโดยผ่านองค์การคอมมิวนิสต์สากล ด้วยการจัดตั้งพรรคจั่นคอมมิวนิสต์ชั้นและเสนอให้ความช่วยเหลือแก่พรรคชาตินิยม ซึ่งรัสเซียเป็นที่นิยมมาก แต่อาจจะกล่าวได้ว่า รัสเซียมีจุดประสงค์ที่จะสร้างจีนให้แข็งแกร่งเป็นปราการด้านแรกในการต่อต้านลุทธิจักรวรรดินิยมให้กับกลุ่มลัทธิจังหวัด รัสเซียเชื่อมั่นว่า การที่ตนช่วยเหลือพรรคชาตินิยม จักเป็นประโยชน์แก่ตนเองและแก่พรรคจั่นคอมมิวนิสต์ด้วย ใน ค.ศ. 1923 รัสเซียจึงทำความตกลงกับพรรคชาตินิยม (Sun-Joffe Agreement, Sun คือ ดร. ชุนยัตเซ็น Joffe คือ นายอดอร์ฟ จอฟฟ์ Adorf Joffe ผู้แทนรัสเซีย) ระบุรัสเซียให้ความช่วยเหลือแก่พรรคชาตินิยมในการจัดตั้งพรรค จัตระบุนการเงิน การทหารและช่วยเหลือเศรษฐกิจให้แก่จีน ทั้งนี้ รัสเซียมีข้อแม้แต่เพียงว่า พรรคชาตินิยมต้องยอมรับสมាជกพรรคจั่นคอมมิวนิสต์เป็นสมาชิกพรรคชาตินิยมด้วย เป็นการสร้างแนวร่วม (United Front) นโยบายแฟรงต์ (Block Within) เช่นนั้นได้

เป็นที่ประการณาสำหรับฝ่ายพรัคเจนคอมมิวนิสต์ซึ่งมีนโยบายปิด (Closed Door Policy) เหน้นหนักคุณภาพของสมาชิก ระเบียบวินัยพรัคและความสำคัญของผู้นำกลุ่มเล็กตามแบบอย่างของเลนินรัสเซียบังคับพรัคเจนคอมมิวนิสต์ให้ยอมรับแนวร่วม

เมื่อคอมมิวนิสต์แห่งตัวอยู่ในพรัคชาตินิยมไม่นานนัก พรัคชาตินิยมได้แบ่งแยกกันเป็นสองฝ่ายในเดือนมีนาคม ค.ศ. 1926 คือ ฝ่ายหัวเอียงซ้าย (Leftists) จัดตั้งรัฐบาลใหม่ที่ยื่นเช่า (Hankow) และฝ่ายขวา (Rightists) มีนายพลเจียงไคเชค (Chiang Kai-shek) เป็นผู้นำ นายพลผู้นี้คือแม่ทัพผู้นำกองทัพของพรัคชาตินิยมขึ้นไปปราบชุนศึกในภาคเหนือ (Northern Expedition) ตามนโยบายของพรัคที่จะรวมประเทศด้วยกำลัง นายพลผู้นี้จึงมีอำนาจทหารอยู่ในมือ เจียงไคเชคได้ก่อการรัฐประหารขึ้นที่นครกว่างตุ้ง (Canton) ในวันที่ 20 มีนาคม ค.ศ. 1926 การปราบชุนศึกในภาคเหนือได้เริ่มขึ้นในเดือนกรกฎาคม เจียงไคเชคได้ย้ายรัฐบาลไปตั้งที่อู่ฮั่นเมื่อสิ้นปี 1926 องค์การคอมมิวนิสต์สาม派มีคำสั่งให้พรัคคอมมิวนิสต์ยืนหยัดอยู่กับฝ่ายซ้ายของพรัคชาตินิยมโดยให้ถือว่ารัฐบาลที่อู่ฮั่นคือสามประสานเป็นหนึ่ง (Bloc of Three classes) ประกอบด้วยชนชั้นผู้ใช้แรงงาน ชนชั้นชาวนาและชนชั้นกลางระดับต่ำ (Petty bourgeois) ระบบการปกครองแบบพรัคชาตินิยมมีนโยบายรวมประเทศ (National unification) คือปราบชุนศึกและปราบคอมมิวนิสต์ และมีนโยบายภูมิพลัง (Rights recovery) โดยแก้ไขปรับปรุงสิทธิสูญเสียไม่สมอภาคและไม่เป็นธรรม

นโยบายรวมประเทศและสถาปานาระเบียบแบบแผนในสังคมย่อมแสดงว่าเจียงไคเชคไม่ยอมรับโครงการของพรัคเจนคอมมิวนิสต์ที่ส่งเสริมให้เกิดการต่อสู้ระหว่างชนชั้น (Class struggle) และการปฏิวัติสังคม (Social Revolution) แหวรวั่นครั้งที่ 1 จึงสิ้นสุดลงในเดือนเมษายน ค.ศ. 1927 รัฐบาลพรัคชาตินิยมได้ย้ายไปตั้งมั่นที่นครนานกิง และเริ่มการดัดแปลงจีนคอมมิวนิสต์ทั้ง ๆ ที่มีความสัมพันธ์อันดีกับรัสเซีย นโยบายการรวมประเทศดูจะมีที่ท่าว่าจะเป็นไปได้ แต่การภูมิพลังโดยแก้ไขสนธิสัญญาแห่งอุปสรรคทางนามมาก

ใน ค.ศ. 1925 ภาคลักษณ์จีนได้ตีขึ้น ยังคงเป็นภาคลักษณ์อันน่าอับอายสำหรับคนจีนเหมือนเดิม ดังนี้

ญี่ปุ่นครอบงำจีนโดยมีเขตให้เช่าในมณฑลกว่างตุ้ง การรถไฟสายแม่น้ำเรียกได้ครอบงำแม่น้ำเรียกได้ การรถไฟสายนี้ยังร่วมมือกับเหมืองถ่านหินของอังกฤษที่ไกลัน (Kailan) ในการมีตัวรวจ查ความปลอดภัยแก่บรรดาเหมืองถ่านหินขนาดใหญ่

อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลีและญี่ปุ่นมีเขตสัมปทานในนครเทียนจิน

สภาพบาลนครเชียงไยปักก戎นครเชียงไย สماชิกสภาพส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษ

สถานทูตชั้นสอง (Legation) ในนครหลวงปักกิ่ง มีท่าทายประจำการ

ย่องกงครอบงำการค้าในภาคใต้ของจีน

**อินเดียเชี่ยวชาญศรัสดี
ในประวัติศาสตร์จีน ค.ศ. 1900-1949**

HI 461

ชาวต่างชาติมีตำแหน่งสำคัญในการศุลกากรริมทะเล การภาษีเกลือและการไปรษณีย์ สายการเดินเรือกลไฟท้ายสายและเรือปืนล้วนเดินเรือขึ้นลงไปมาในฝ่าน้ำ ภายในประเทศ ไปสักถึงมงคลทุหานและเสฉวน

กิจการอุตสาหกรรมทันสมัยมากมายล้วนเป็นกิจการของชาวต่างชาติ สิ่งข้าวร้ายจากระบบงานของโรงงานได้กระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวของชนชั้นผู้ใช้แรงงานโดยเฉพาะบทบาทของสหภาพกลางสี (Seamen Union) ใน ค.ศ. 1914

การสถาปนาเมืองท่าเปิดและการที่ผู้ว่าราชการมณฑลส่วนใหญ่เป็นทหาร เท่ากับเป็นสิ่งข้าวร้ายเสมอในทุนส่วนสำคัญของลักษณะภารตินิยม ความรู้สึกต่อต้านใต้อุบัติชั้นแพร์ทลายเป็นเหตุให้ญี่ปุ่นอยู่ทั่วประเทศ ที่นับว่าสำคัญมากคือ การชุมนุมประท้วงทั่วประเทศในวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1925 มีการประท้วง ชุมนุมเดินขบวน ไม่มีข้อสินค้าและบริการของชาวต่างชาติ นัดหยุดงาน เป็นต้น การประท้วงยาวนานถึง 15 วัน ยังความเสียหายให้ญี่ปุ่นลงแก่การค้าของอังกฤษในภาคใต้ของจีน ทั้งอังกฤษและญี่ปุ่นร่วมได้คิดและเปลี่ยนทำที่ต่อจีนเป็นการสมานไมตรีและประสานผลประโยชน์กับจีน อย่างไรก็ตาม นโยบายจีนของจักรวรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นมีได้เปลี่ยนแปลง กล่าวคือ นายบาย ส่งเสริมให้จีนแตกแยก ทราบได้ที่จีนแตกแยกแบ่งฝ่ายรบกันเอง ทราบนั้น จักรวรดินิยมตะวันตก และญี่ปุ่นจะมีอำนาจและผลประโยชน์เพิ่มพูนและมั่นคงในจีน สถานการณ์ในประเทศไทยได้เริ่ม แปรเปลี่ยนเป็นอันตรายคุกคามอำนาจและผลประโยชน์ของจักรวรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นตั้งแต่ ค.ศ. 1927

การประท้วงครั้งใหญ่ทั่วประเทศในวันที่ 30 พฤษภาคม ค.ศ. 1925 คือพลังมหาศาล ที่ก่อให้เกิดคลื่นปฏิรัฐลอกให้ญี่ปุ่นสูงรุกไล่ให้เกิดการปฏิรัฐชั้นทั่วประเทศ การเมืองจีนร้อนแรง เต็มไปด้วยการแบ่งฝ่ายรบกันเอง สองค่ายกลางเมืองได้เปิดฉากชิงระหว่างพระราชนิยมกับพระรัช จีนคอมมิวนิสต์ เมื่อพระรัชจีนคอมมิวนิสต์ลุกขึ้นในนครนานจาง (Nanchang, ในมณฑลเกียงซี) ในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1927.

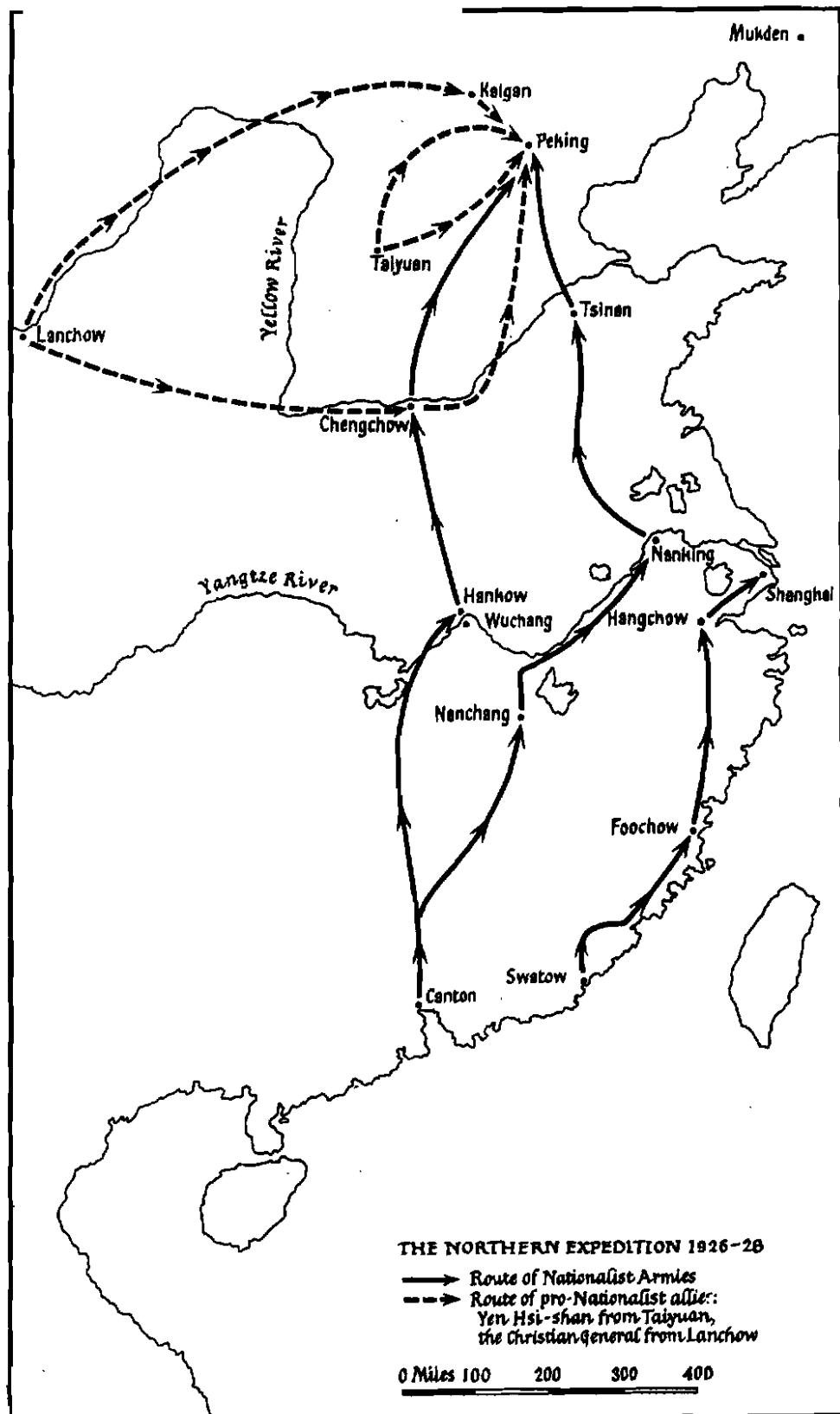
คณะกรรมการของพระรัชจีนคอมมิวนิสต์ตัดสินใจเมื่อเทียบกับพระราชนิยม แม้พระรัช จีนคอมมิวนิสต์จะมีองค์กรจัดตั้งและอุดมการณ์ดี แต่พระรัชไม่สามารถขยายอำนาจอย่างอิสระได้เท่าที่ควร เพราะไม่มีกองกำลังที่จะทำให้สามารถก่อการร้ายยืดชุมชนเมืองและนครได้ และไม่สามารถยึดพระราชนิยมจากภายใต้ พระราชนิยมมีโครงสร้างเหมือนพระรัชจีนคอมมิวนิสต์ เพราะรัชเชีย ช่วยเหลือจัดตั้งองค์กรให้พระราชนิยมเป็นแบบคอมมิวนิสต์รัสเซีย กล่าวคือ มีโครงสร้างพระรัชที่รวมอำนาจอยู่ที่ศูนย์กลาง การยึดครองพระราชนิยมจากภายใต้พระรัชจีนยากที่จะเป็นไปได้ การโฆษณาชวนเชือลักษณะคอมมิวนิสม์ก็ยากลำบากที่จะสื่อสารให้ประชาชนเข้าใจและเลื่อมใส ชาวไร่ ชานนามอุปนิสัยอดทน นิ่งเฉย ไม่คิดต่อสู้ด้วยความไม่ยุติธรรมในสังคม วงการเมืองเอง

ก็ไม่เห็นค่าความหมายของพลังมวลชนชาวนา พระเจ้าคอมมิวนิสต์ือว่าผู้ใช้แรงงานตามโรงงานคือพลังหลักของการปฏิวัติ ด้วยหลักความคิดเช่นนั้น ทำให้พระเจ้าคอมมิวนิสต์ยกที่จะได้รับชัยชนะในการต่อสู้แย่งชิงอำนาจกับพระชาตินิยม การต่อสู้เป็นไปได้ในระยะยาวนาน เพราะพระชาตินิยมมีอำนาจในการปกครอง สามารถใช้พลังอำนาจทางทหารในการปราบพระเจ้าคอมมิวนิสต์ การขาดฐานมวลชนชาวนา ขาดกองกำลังเป็นของตนเอง และการที่พระคู่แข่งคือพระชาตินิยมมีโครงสร้างพระแบบคอมมิวนิสต์ จึงเป็นจุดอ่อนสำคัญที่ทำให้พระเจ้าคอมมิวนิสต์พัฒนาได้ช้า พระเจ้าคอมมิวนิสต์ยังเผชิญการปราบปรามอย่างหนักจากฝ่ายรัฐบาล พระเจ้าชาตินิยม ขบวนการคอมมิวนิสต์จึงล้มลุกคลุกคลานมาโดยตลอดในระยะแรกระหว่าง ค.ศ. 1921–1927

ความแตกแยกแบ่งฝ่ายกันของยังกระหน่ำเข้าเติมพระเจ้าคอมมิวนิสต์ให้ตกต่ำยิ่งขึ้นอีก พระเจ้าคอมมิวนิสต์ได้แบ่งฝ่ายและแยกย้ายกันไปสร้างฐานที่มั่น ฝ่ายหนึ่งเป็นปัญญาชันรับการอบรมลัทธิจากมองโก เป็นผู้นำพระคู่แข่งแล้ว ได้สร้างฐานที่มั่นในตัวเมือง อีกฝ่ายหนึ่งมีหล่ายกลุ่มสร้างฐานที่มั่นในชนบท โดยเฉพาะกลุ่มที่จินกันชาน (Chinkanshan) ซึ่งอยู่ระหว่างพรเม Denn ทุหنانและเกียงสี (Kiangsi) ตั้งแต่ ค.ศ. 1928 กลุ่มชนบทกลุ่มนี้มีมาเชตุง (Mao Tse-tung) เป็นผู้นำประจำศูนย์ การปฏิวัติจึงต้องอาศัยพระคู่เป็นผู้นำมวลชนชาวนาและอาศัยกองทัพเป็นเครื่องมือ อีกทั้งต้องอาศัยการฝึกอบรมลัทธิทางการเมือง (Political Indoctrination) เพื่อจูงใจสมาชิกให้สละชีพเพื่อคุณการณ์ ชูเต้อ (Chu Teh) เป็นผู้นำฝ่ายทหาร มาเชตุงและชูเต้อได้ปักป้องพระคู่ให้อยู่รอดในชั้นต้น ด้วยการใช้กลยุทธ์กองโจรตามแนวทางเช็บพรเมเดนที่มีอำนาจจริงไม่เด่นชัด

ระบบบอนนานกิง (Nanking Regime)

ใน ค.ศ. 1927 อาจจะกล่าวได้ว่า พระชาตินิยมประสบความสำเร็จในการรวมประเทศ โดยได้ปราบปรามคอมมิวนิสต์อย่างหนักจนพระคู่คอมมิวนิสต์ต้องหลั่งฐานที่มั่นในตัวเมืองไปรวมตัวกับฝ่ายคอมมิวนิสต์ที่นำโดยมาเชตุงในจินกันชานตั้งแต่ ค.ศ. 1931 พระชาตินิยมยัง掌握ลั่งปราบปรามเหล่าญี่ปุ่นศึกด้วย พระชาตินิยมได้ครอบครองทั้งประเทศตั้งแต่นั้นมาเป็นเวลาประมาณ 22 ปี ระบบการปกครองของพระชาตินิยมนี้ได้ชื่อว่าระบบบอนนานกิง ได้รับการสนับสนุนเต็มที่จากการค้าและธุรกิจและอุตสาหกรรม โดยเฉพาะบรรดานายธนาคารและการธุรกิจในนครเชียงไฮ้ ระบบบอนนานกิงมีลักษณะเด่นควรแก่การศึกษามาก

การย้ายตราทัพขึ้นเหนือ

1. โครงสร้างการปกครอง

ในสมัยของระบบบ้านกิง จึงมีรัฐธรรมนูญประกาศใช้สามฉบับคือ ฉบับ ค.ศ. 1912 กำหนดให้รัฐบาลรับผิดชอบต่อระบบรัฐสภา (Cabinet responsibility) ฉบับ ค.ศ. 1914 กำหนดให้ประธานาธิบดีมีอำนาจบริหาร (Presidential power) ฉบับ ค.ศ. 1918 เป็นฉบับชั่วคราว

ตั้งแต่ ค.ศ. 1928 พรรคชาตินิยมมีโครงสร้างหลักประกอบด้วยองค์กรสูงสุดคือ สภาแห่งชาติ (National Congress) องค์กรรองคือ คณะกรรมการกลางบริหาร (Central Executive Committee) ซึ่งเป็นบล็อกก์อำนาจที่แท้จริง

การปกครองถือพรรคชาตินิยมเป็นองค์กรสูงสุด พรรคเลือกตั้งตำแหน่งประธานาธิบดี ประธานาธิบดีคือผู้บริหารสูงสุด ระบบราชการแบ่งเป็น 5 ฝ่าย (Yuans) ได้แก่

1. ฝ่ายบริหาร คือ คณะกรรมการ รับผิดชอบต่อพรรคและประธานาธิบดี
2. ฝ่ายนิติบัญญัติ คือ องค์กรตราภูมาย ประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 49-99 คน มีวาระ 2 ปี
3. ฝ่ายดุลยการ มีหน้าที่ความภูมาย ระเบียบข้อบังคับและประสานการบริหารระบบศาล
4. ฝ่ายจัดสอบคด เสือกเป็นชั้นราชการพลเรือน
5. ฝ่ายควบคุม มีหน้าที่กำกับดูแลราชการแผ่นดิน ฝ่ายนี้มีสมาชิกประมาณ 19-29 คน แต่ละฝ่ายมีประธานและรองประธาน ล้วนเป็นสมาชิกพรรคชาตินิยม

ในโครงสร้างการปกครองดังกล่าว พรรคชาตินิยมจัดตั้งรัฐบาลและกำกับดูแลรัฐบาลโดยนัยน์พรรค มีอำนาจสูงสุดเหนือรัฐบาล ระบบบ้านกิงจึงเป็นระบบที่ไม่มีระบบรัฐสภาอย่างแท้จริง พรรคคือศูนย์กลางแห่งอำนาจทั่วประเทศ ระบบบ้านกิงคือระบบเผด็จการเปิดเสรีโดยพรรคการเมืองทั่วประเทศ นี้คือ ระบบเผด็จการเปิดเสรี (Totalitarian Rule)

2. ลักษณะทหารในระบบบ้านกิง

ระบบบ้านกิงมีลักษณะเป็นระบบบ้านทหาร พรรคชาตินิยมได้อธิบายให้เหตุผลถึงความจำเป็นต้องให้ทหารมีบทบาทสำคัญในระบบการปกครองว่า ประเทศาติเชิญภัยชุนศึก ภัยคอมมิวนิสต์และภัยจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่น จำเป็นต้องอาศัยพลังอำนาจทางทหารในการปราบชุนศึกและคอมมิวนิสต์เพื่อร่วมประเทศและอาศัยพลังอำนาจทางทหารเป็นเครื่องป้องกันประเทศาติจากภัยตะวันตกและญี่ปุ่น ความมั่นคงทั้งภายในและภายนอกประเทศ ความสงบสุข และระเบียบแบบแผนในสังคม ล้วนต้องอาศัยพลังอำนาจทางทหารอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ในทศวรรษที่ 1930 อำนาจทหารมีพื้นฐานสำคัญอยู่ที่ทรัพยากรและผลประโยชน์

ตามภูมิภาค ลัทธินิยมทหาร (Militarism) กล้ายเป็นแบบที่นิยมกันในการจัดตั้งองค์กรทางการเมืองและการแสดงออกทางการเมือง ระหว่าง ค.ศ. 1924-1927 จึงพัฒนาการทหารตามแบบอย่างรัสเซีย ต่อมาตั้งแต่ ค.ศ. 1927 กองทัพจึงพัฒนาตามแบบเยอรมันและญี่ปุ่น มีลักษณะเหมือนกองทัพรัสเซียน้อยลงมาก พระครุบคุณของกองทัพน้อย กองทัพมีลักษณะเสมือนกึ่งรัฐบาล (Semigovernment) ภายใต้การควบคุมของเจียงไคเชคผู้สร้างกองทัพเท่านั้น กองทัพเป็นสถาบันอิสระ มีใช้หน่วยราชการของระบบราชการ ไม่ขึ้นการบังคับบัญชาต่อรัฐบาลและฝ่ายนิติบัญญัติ

ในระหว่าง ค.ศ. 1928-1931 เจียงไคเชคเป็นประธานาธิบดี ได้แยกกองทัพออกจากรัฐบาล โดยจัดตั้งกองบัญชาการทหารสูงสุด (General Headquarter of Supreme Commander-in-chief) ภายหลัง ค.ศ. 1931 เมื่อมีได้เป็นประธานาธิบดี เจียงไคเชคเป็นประธานของคณะกรรมการการกิจการทหาร (Military Affairs Commission) ในระหว่าง ค.ศ. 1932-1946

กองทัพจึงมีองค์กรสำคัญคือ กองเสนาธิการ (General Staff) เป็นองค์กรอิสระ ปกครองตนเองและเป็นองค์กรแยกจากกระทรวงยุทธนาธิการ คณะกรรมการธิการกิจการทหารได้ตั้ง กระทรวงของฝ่ายทหารมากมายเพื่อจุดประสงค์ทางทหาร การเมืองและเศรษฐกิจ และจัดตั้ง โรงเรียนและวิทยาลัยการทหารอีก 15 แห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดตั้งวิทยาลัยการทหารส่วนกลาง (Central Military Academy) กองทัพยังจัดตั้งกองบัญชาการปราบปรามโจรสลัด (Headquarters for Bandit Suppression) มีอำนาจบริหารมณฑลแทนผู้ว่าราชการ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ กองทัพมีลักษณะเป็นระบบราชการชั้นระบบราชการของประเทศ ทว่ามีอำนาจมากกว่า เพราะเป็นอิสระ ปกครองตนเอง ภารกิจมากมาย เช่นนั้นหันไปในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค และภารกิจในการรักษาความมั่นคงและความปลอดภัยของประเทศไทย ย่อมเป็นเหตุผลชอบธรรมที่จะทำให้กองทัพมีลักษณะใช้ งบประมาณแผ่นดินมหาศาลในการพัฒนาการทหาร โดยไม่มีการจัดตั้งงบประมาณและไม่มีการตรวจสอบการใช้งบทหารแต่อย่างใด กองทัพทรงอำนาจเข้าแทนที่สถาบันหลักของการปกครอง ไม่ว่าจะเป็นพระครุฑีหรือรัฐบาล เกือบจะทุกด้าน โดยนัยแล้ว ทหารคือผู้ปักป้องประเทศไทย บังคอร์ของมาแล้วตั้งแต่สมัยวงศ์ชัย

กองทัพจึงที่พัฒนาตามแบบเยอรมันมีหลักนิยมที่ไม่เห็นความสำคัญของการรบที่ต้องอาศัยชาวนาชาวไร่ร่วมมือ และไม่เห็นความสำคัญของสังคมที่มีการดำเนินกลยุทธ์ของโจรอและการทำลายทุกอย่างเพื่อมีให้เป็นกำลังแก่ข้าศึกที่รุกราน (Scorched earth) จึงพัฒนาการทหารเพื่อรบทในสังคมตามแบบแผน (Conventional War) มิได้พัฒนาการทหารเพื่อรบทในสังคมนอกแบบคือสังคมกองโจรที่กองทัพได้เผชิญในระหว่าง ค.ศ. 1927-1949⁴

กองทัพจึงเป็นเสมือนอาณาจักรใบในตัว มุ่งมั่นร่วงไว้ชั่งกองทัพและครอบงำสถาบันหลักในสังคม อย่างไรก็ตาม แม้กองทัพอาจจะมีอำนาจครอบครองจืน แต่ในระยะยาวนานแล้ว

กองทัพไม่สามารถจัดการกับปัญหาอุบัติเหตุทางเรือ ปัญหานี้มีความร้ายกาจและความไม่เป็นธรรมในสังคม

ระบบナンกิงแบ่งชั้นๆ (Composite ruling stratum) สามารถครอบงำนักศึกษาที่มีความสามารถพิเศษ สามารถระดมทุนจากเดินแคนเพ้นท์และสามารถบังคับบัญชาชนศึกษาและอาชญากรรมของกองทัพระบบナンกิงไม่มีลักษณะเป็นประชาธิปไตย แต่ก็ไม่มีลักษณะเด็ดขาดของการเบิดเสรีอย่างแท้จริง ไม่มีลักษณะเป็นระบบท่องนายทุน แต่ก็ไม่มีลักษณะเป็นระบบท่องลัทธิสังคมนิยมเช่นกัน ระบบナンกิงหมายເອາະວັນທຸກແລະອົດຕ່ຽງໂຮຈົນຂອງຈິນເປັນຫຼັກຊ້ໃນການພັນນາປະເທດ ແຕ່ກີປະສບຄວາມຄົ້ນເຫຼວໃນການພັນນາແລະຍຳເວັ້ນໄວ້ຊັງອາຍືຣົມພະຣະໄຟສາມາດທີ່ຈະປະສານເກົ່າຕ່ອໄຫມໄດ້ອຍ່າງສົມດູລ ຮະບອນナンກິນມີທາງເສື້ອກອື່ນຫຼື້ອ ? ຫຼືປຸ່ນຄົ້ອຄັ້ງ ສ່ວນຮັສເຊີຍກີຍັງໄມ້ໄດ້ພັນນາກ້າວໜ້າເຖິງໜາດເປັນທີ່ນີ້ມີທີ່ສອກເລີຍແບບອ່າງ ຮະບອນナンກິນຈໍາຕ້ອງອາຄີຍແບບອ່າງທະວັນທຸກ

ระบบナンกิงຍັງໄມ້ສື່ວ່າເປັນຮະບອນແຕ່ຈົກການເບີດເສົ່ງໂດຍແກ້ ເພົ່າປະເທດຈິນຍັງໄມ້ຮູ້ທັນສື່ອມາກເຫັນພອແລະປະເທດຈີຍັງໄມ້ເທັດໂນໂລຢີ້ຫຼາຍຸການເພັະອ່າງເພື່ອພອ ຮະບອນナンກິນໄມ້ສາມາດພັນນາຕາມເອງໃຫ້ມີລັກຂະນະເດີຈົກການເບີດເສົ່ງເຕີມຮູ່ປະບັດ ການພັນນາປະເທດແບບຮະບອນナンກິນມີລັກຂະນະໃກລ້າເຄີຍກັບການພັນນາໃຫ້ທັນສົມຍັນແບບທະວັນທຸກ ດັ່ງປະກົງໃຫ້ເຫັນທາມຊຸມຊັນເມືອງ ຄວາມລ້າຫລັງຂອງການເກະຕົກແລະຄວາມໄມ້ພຶ່ງພອໃຫ້ຂາວໃໝ່ຈາວນາໄມ້ໄດ້ເປັນປັບປຸງທາໂດດເດັ່ນສໍາຫັນຊຸມຊັນເມືອງ

ການທີ່ພຣັກຈາຕິນີ້ມີສາມາດຮ່ວມປະເທດໄດ້ໃນ ດ.ສ. 1927 ຢ່ອມທຳໃຫ້ພຣັກເຊື່ອມັ້ນວ່າພັ້ນທະນາຈະແກ່ຫຼັນອູ້ກັບກອງທັກ ແລະມີອຸດສາຫກຮ່ວມຄ້າຈຸນ ພຣັກຈາຕິນີ້ມີຈົງຕາມືດຸນອົດມອງໄມ້ເຫັນສັກຍາພາບຂອງອົງກະຕິຈັດຕັ້ງຂອງໜ້າໃໝ່ຈາວນາທີ່ຈະເປັນປ່ອເກີດທີ່ຫຼື້ອແຫ່ງທີ່ແກ່ຍໍານາຈສາມາດທີ່ຈະສັນບສຸນຄ້າຈຸນກອງທັກໄດ້

ຮະບອນナンກິນຕ່ອງຕ້ານຈັກວຽດຕິນີ້ມາຈາກພາຍນອກແລະຕ້ອຕ້ານສົງຄຽມໜັ້ນ (Class War) ກາຍໃນປະເທດ ຜັນໜັ້ນປົກກອງຂອງຮະບອນມີອາຍຸມາກກ່າວ່າເຈັນຄອມມິວນິສົດ ມີຄວາມໄກລ້ືດຢູ່ກັບຊຸມຊັນເມືອງແລະນະຄອນ ໄກລ້ືດກັບຫຼັນສຶກແລະເຈົ້າທີ່ດີນາກວ່າຈາວໃໝ່ຈາວນາ

ຮ່າວ່າງ ດ.ສ. 1920-1930 ສັງຄົມຈິນໄມ້ພຣັມສໍາຫັນການຮ່ວມສົງຄຽມສ່ວນກໍາລັງຂອງການປົງວັດທີ່ຈະປະກົງໃໝ່ຈາວນາຕ່ອມມາຍຫັ້ງ ດ.ສ. 1930 ບຣດາມຫາຢໍານາຈເອງກີພຶ່ງພອໃຈທີ່ຈະເຫັນຈົນມີຮະບັບແບບແຜນ ຈຶ່ງເລືອກທີ່ຈະສັນນິກົມຕ່າງໆໃຫ້ຄຳມັ້ນວ່າຈະສັປາປະກາວມັ້ນຄົງປົດດວຍແກ່ປະເທດຈາຕິ ບຣດາມຫາຢໍານາຈປັບປຸງສົນອີສ່ອງຢາແລະຕັ້ງຕົນເປັນກາລັງໃນສັກສົນກົດໝັງກົດກັບຫຼັນສຶກແລະເຈົ້າທີ່ດີນາກວ່າຈາວໃໝ່ຈາວນາ ພຣັກຈາຕິນີ້ມີເອງກີແສດງທີ່ທ່າຕ່ອຕ້ານລັກຈິກວຽດຕິນີ້ມີດ້ວຍຄວາມຮູນແຮງເພື່ອກ່າວ້າລົດນ້ອຍລົງເພື່ອເພື່ອງກາວະສຶກສອງຕ້ານຄົ້ອ ຫຼືປຸ່ນແລະເຈັນຄອມມິວນິສົດ

3. การแก้ไขสนธิสัญญา

ความเคลื่อนไหวต่อต้านชาวต่างด้าวในระหว่าง ค.ศ. 1925-1927 ได้บีบบังคับให้บรรดามหาอำนาจยอมรับรัฐธรรมนูญของฝ่ายจีน ความรุนแรงจากการ抗อ้วกอื้ห์มาประทัดประหารกันมีปรากฏอย่าง บรรดามหาอำนาจพร้อมที่จะยกเลิกสนธิสัญญา ถ้าจีนมีรัฐบาลที่เข้มแข็ง

ใน ค.ศ. 1930 รัฐบาลพระราชนิยมได้ประกาศใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและอาญา สนธิสัญญาที่ทำใหม่กำหนดให้ชนชาวต่างด้าวซึ่งชาติของชาติเดียวกัน อยู่ภายใต้กฎหมายและการศาลของจีน สามปีต่อมา จีนมีการภาษีเป็นอิสระ ควบคุมการคุลาการิมทะเล บริหารจัดเก็บภาษีเกลือและบริหารจัดการการไปรษณีย์เอง ใน ค.ศ. 1933 เขตสัมปทานได้ลดจำนวนลงจากเดิม 33 เขต ลดเหลือ 13 เขต อย่างไรก็ตาม ภัยภูมิปุ่นรุกรานได้ทำให้พระราชนิยมไม่สามารถดำเนินนโยบายเลิกสนธิสัญญาที่ไม่เสมอภาคได้อย่างต่อเนื่อง จึงจำต้องยอมตกลงกับบรรดามหาอำนาจให้คงสิทธิพิเศษ สิทธิประโยชน์ตามเดิม โดยเฉพาะในศูนย์การค้าและธุรกิจที่สำคัญ อาทิ เชียงไฮ้

4. การพัฒนาเศรษฐกิจ

ระบบงานกิงมีนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจให้เจริญก้าวหน้า มั่นคงและมั่งคั่ง เพื่อเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ แผนพัฒนาเศรษฐกิจจึงเน้นอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม

นายที. วี. ชุน (T.V. Soong) รัฐมนตรีว่าการคลังได้กำหนดนโยบายการคลัง (Fiscal Policy) ที่มุ่งหมายให้มีระบบภาษีที่เป็นอิสระ (Tariff autonomy) เพิ่มพูนรายได้จากการคุลาการิมเปลี่ยนหนี้ต่างประเทศและเงินกู้ภายนอกในประเทศ พัฒนาการธนาคารให้เป็นสถาบันอิสระปฏิรูประบบจัดเก็บภาษี ล้มเลิกภาษีผ่านด่านภายในประเทศ ยกเลิกระบบเงินตราที่มีหลักระบบปฏิรูปเงินโดยกำหนดใช้券นบัตร มีธนาคารกลางควบคุมปริมาณเงินและสินเชื่อ โอนกิจการแลกเปลี่ยนเงินตราเป็นของรัฐ และรักษาระบบที่มีการตั้งสาขาธนาคาร ส่งเสริมการร่วมมือกันระหว่างธนาคาร ตั้งสมาคมธนาคารขึ้นตามนครและล่งเสริมการให้สินเชื่อระยะยาวแก่กิจการอุตสาหกรรม นโยบายการคลังและการพัฒนาสถาบันการเงินดังกล่าวมีได้อีกหลายประโยชน์แก่ชาวไช้หวานา ไม่มีสถาบันการเงินแห่งใดให้สินเชื่อก้าวนาอย่างแท้จริง

4.1 การเกษตร

ระบบงานกิงมีโครงการพัฒนาชนบท ล้วนใหญ่เป็นแต่เพียงพิมพ์เขียว ไม่มีก่อโครงการที่มีการดำเนินการจริง อาทิ การจัดที่ดินที่มาจากการบุกเบิกหักรังษี พัฒนาการปลูกปาการชลประทาน การกักเก็บน้ำ การปราบศัตรูพืช การปรับปรุงเมล็ดพืช เครื่องมือเครื่องใช้และการ

ปรับปรุงการเลี้ยงสัตว์ ตลอดจนการขยายพื้นที่เพาะปลูก โครงการพัฒนาชนบทไม่มีจุดมุ่งหมายที่จะพยายามหาวิธีการเพิ่มผลผลิต พัฒนาด้านนิยมใส่ใจชนบทบ้างโดยเลิกเก็บภาษีที่ดิน แต่ไม่สามารถควบคุมให้เป็นผลในภูมิภาคอย่างแท้จริง

4.2 การพัฒนาอุตสาหกรรม

การพัฒนาอุตสาหกรรมได้สืบต่อเนื่องมาจากปลายสมัยราชวงศ์ชิง ทรงครามโลก ครั้งที่ 1 เปิดโอกาสให้ลักษณ์ทุนนิยมเจ้าพัฒนาภารกิจตามท่าฯ ประจำวันตกรอกันเอง ในยุโรป สินค้าอังกฤษลดลงครึ่งหนึ่ง สินค้าฝรั่งเศสลดลงหนึ่งในสาม เยอรมันหยุดการค้าชายฝั่งไปเลย การต่อต้านชาวตะวันตกโดยไม่ซื่อสินค้า (Boycott) มีส่วนกระตุ้นลักษณ์ทุนนิยมเจ้าพัฒนาภารกิจด้วย ระหว่างสมัยครามโลก นายทุนจีนสนับสนุนการเงินแก่โรงงานใหม่และเมืองใหม่ 470 แห่ง และขยายกิจการโรงงานและเมืองเดิม การอุตสาหกรรมที่นำประทับใจมากคือ อุตสาหกรรมสิ่งทอ แป้ง ไม้เช็ดไฟ ผ้าวูล์ (Wool) กระดาษ ญี่ปุ่น บุหรี่ อุตสาหกรรมท่านักส่วนใหญ่ยังเป็นของบรรดาท้าวฯ ชาติ ระหว่าง ค.ศ. 1917-1918 สร้างเมืองรากฟาร์มอุตสาหกรรมร้อยละ 60 ของสินค้าอังกฤษก่อนสมัย ระหว่าง ค.ศ. 1913-1919 ญี่ปุ่นลงทุนเพิ่มจากเดิม 380 ล้านเยน (Yen) เป็น 880 ล้านเยน ญี่ปุ่นควบคุม การผลิตเหล็กหกเหลี่ยมและสินแร่เหล็กเกือบทั้งหมด ประมาณหนึ่งในสี่ของอุตสาหกรรมปั้นฝ่ายเป็น กิจการของญี่ปุ่น⁶ การขยายเศรษฐกิจญี่ปุ่นในจีนกดดันลักษณ์ทุนนิยมเจ้าพัฒนาภารกิจ แม้กล้ายเป็นอุปสรรคใหญ่ ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจจีน ลักษณ์ทุนนิยมเจ้าพัฒนาอย่างค่อยเป็นค่อยไป ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงลักษณะเนื้อแท้ของสังคมจีนที่เป็นสังคมกึ่งอาณานิคมกึ่งศักดินา อุตสาหกรรมจีนไม่สามารถทำลายเครือข่ายตะวันตกและญี่ปุ่นที่ควบคุมอุตสาหกรรมจีนได้

รายได้ของระบบอุตสาหกรรมกิงมาจากการค้าโลกภัณฑ์ที่มีปริมาณ ซื้อขายครัวลงมาก ๆ (Staple commodities) อาทิ แป้ง เกลือ ยาสูบ ระบบอุตสาหกรรมกิงไม่เก็บภาษีรายได้ ระบบการจัดเก็บภาษีเป็นแบบถอยหลัง (Regressive taxation) กล่าวคือ เก็บภาษีจากผู้มีเงินได้น้อยในอัตราสูงกว่าที่เก็บจากผู้มีเงินได้สูงกว่า เป็นการเก็บภาษีตามสภาพหรือเก็บแบบเหมาจ่าย การจัดเก็บภาษีแบบนี้ทำให้ผู้คนยากจน ไม่มีเงินซื้อสินค้าและบริการซึ่งจะเป็นปัจจัยกระตุ้นให้เกิด การพัฒนาเศรษฐกิจ รัฐบาลแก้ปัญหาใช้จ่ายเกินรายรับ (Deficit) โดยวิธีกู้ยืมจากธนาคารของรัฐของ

เศรษฐกิจจีนมีพื้นฐานแบบอย่างเยอร์มัน รัสเซียและญี่ปุ่น แต่ยังไม่สามารถระดมทุนจากการธรรมชาติ ไม่สามารถริเริ่มจัดแผนการเงิน คือ ประมาณการรายได้รายจ่ายได้และไม่สามารถที่จะตรวจสอบบัญชี เพราะไม่สามารถตรวจสอบการใช้จ่ายงบประมาณทหาร การควบคุมเศรษฐกิจของชาติเป็นไปได้ยากยิ่ง เพราะแม้แต่เศรษฐกิจของพัฒนาด้านนิยมเอง พระค์ก็ยังไม่สามารถควบคุมการเงินของพระค์เพื่อมุ่งพัฒนาประเทศได้

၁၃၈

የኢትዮጵያውያንድ አገልግሎት የሚያስተካክለውን ስራውን በኋላ

ภัยคุกคามและความอยู่รอด

ปี ค.ศ. 1927 เป็นปีทองของพระชาตินิยม การรวมประเทศปราบภัยเด่นชัดแล้ว พระชาตินิยมสามารถปราบชุนศึกและรุกปราบปราบมาร์คเซียนคอมมิวนิสต์ แต่ทั้งพระเจ้าจักรีนคอมมิวนิสต์ และชุนศึกมิได้สืบเชื้อสายเล็บศิริราชต่อพระชาตินิยม ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1931 พระเจ้าจักรีนคอมมิวนิสต์ได้จัดตั้งระบบโซเวียต (Soviet หมายถึงคณะกรรมการซึ่งเป็นผู้แทนชนชั้นทุกอาชีพ) ขึ้นที่เมืองจูจิ้น (Juijinchin) ในมณฑลเกียงซี เหล่าชุนศึกเองก็ส่องสุ่มกำลัง ทางจังหวะเหมาะที่จะผลักฟันคืนผลกำลังใหม่ ล้ำพังภัยคอมมิวนิสต์และชุนศึกกันบัวว่าสาหัสสารร้ายมากอยู่แล้วสำหรับพระชาตินิยม ภัยจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นยังคงกระหน่ำเข้าเติมอีก จนกลายเป็นศึกสามด้าน ญี่ปุ่นมีเขตเช่าในอ่าวกวันตุง (Kwantung, อู่ห្លในคาบสมุทรเสี้ยวตุง) และมีอภิสิทธิ์มากในแมนจูเรีย อังกฤษมีจิการเหมืองแร่มูลค่ามหาศาลในแมนจูเรียให้และเขตให้เช่าในเมืองเทียนจิน อังกฤษได้บริหารเมืองเชียงไยและเกาะช่องกงด้วย บรรดามหาอำนาจตะวันตกและญี่ปุ่นได้ร่วมกันควบคุมระบบจัดเก็บภาษีคุลการรัมมะและการไปรษณีย์ การเดินเรือ การยุตสาหกรรมและพาณิชกรรมของจีน

แม้ว่า เมื่อสัมภารามโลกยุติลงใน ค.ศ. 1918 แล้ว มหาอำนาจพันธมิตรได้พยายามเอาใจญี่ปุ่นให้เข้าร่วมองค์การสันนิบาตแห่งชาติ (League of Nations) โดยยินยอมให้ญี่ปุ่นมีอำนาจ อิทธิพลสูงในประเทศจีน แต่ในขณะเดียวกัน บรรดามหาอำนาจตะวันตกก็ทรงหนักตื้วว่า จะเป็นและถึงเวลาแล้วที่จะต้องขัดขวางจำกัดขอบเขตการขยายอำนาจของญี่ปุ่นในตะวันออกเพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนผลประโยชน์ของบรรดามหาอำนาจในภูมิภาคนั้นด้วยการเจรจาภักดีญี่ปุ่นระหว่าง ค.ศ. 1921-1922 จึงสันสุดลงด้วยความตกลงที่จำกัดขอบเขตญี่ปุ่นไว้ให้อยู่ในฝ่านหน้าเบซิฟิกในรัศมีไม่ถึงหมู่เกาะชาวายของสหรัฐอเมริกา และสิงคโปร์ของอังกฤษ และญี่ปุ่นได้ให้คำมั่นว่าจะเคารพเอกสารและบูรณาภาพทางดินแดนของจีน บรรดามหาอำนาจจะไม่จัดตั้งระบบป้องกันที่ดัง (Fortification) ในฝ่านหน้าเบซิฟิกตะวันตก เป็นการรั่วรองโดยนิติธรรมญี่ปุ่นเป็นใหญ่ในฝ่านหน้านั้น ส่วนการรั่วรองเอกสารและบูรณาภาพทั่วดินแดนจีนนั้น ญี่ปุ่นได้ปฏิบัติตามคำมั่นอย่างจริงจัง ญี่ปุ่นกลับปฏิบัติการเป็นตรงกันข้ามด้วยการใช้เศรษฐกิจเป็นเครื่องมือแทรกซึม (Economic Penetration) เข้าไปในประเทศจีน เป็นภัยอันตรายต่อจีนมาก

ระหว่าง ค.ศ. 1928-1937 ญี่ปุ่นสามารถครุกคืนหน้าเข้าไปในประเทศจีนโดยไม่มีมหาอำนาจใดตรวจสอบจิงจัง เพราะสถานการณ์โลกเยือกเย็นอย่างนุ่ย ได้แก่ ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วโลก (World Economic Depression) ลัทธิฟاشิสม์ (Fascism) กำลังเรืองอำนาจในเยอรมนีและอิตาลี และลัทธิคอมมิวนิสต์แบบสตาลินกำลังเป็นใหญ่ในรัสเซีย สถานการณ์โลกตั้งกล่าวทำให้บรรดา

มหาอำนาจจิวิตกัنجวและเพียรแก้ไขสถานการณ์ จนไม่มีโอกาสที่จะตรวจสอบการรุกรานของญี่ปุ่น ในประเทศจีน

การรวมประเทศท่ามกลางขวากหนามถึงสามด้านคือ คอมมิวนิสต์ ชุนศึกและภัยจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่น นับว่าเป็น “การใหญ่หลวง” นัก พระคชาตินิยมประเมินภัยทั้งสามด้านตามประเพณีจีนคือ ภัยชุนศึกและภัยคอมมิวนิสต์เปรียบประดุจโรคก่อเกิดขึ้นในอวัยวะสำคัญ (Organic disease) เพราะมุ่งล้มล้างอำนาจจักรวรรดิ ล้วนภัยจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นเปรียบประดุจโรคก่อเกิดขึ้นตามแขนงแขนง เพราะมุ่งอาปะโยชน์ทางเศรษฐกิจจากจีน ในระหว่าง ค.ศ. 1931–1937 พระคชาตินิยมได้กำหนดดุษทศศาสตร์รวมประเทศโดยปราบชุนศึกและคอมมิวนิสต์ก่อนเป็นเบื้องต้น แล้วจึงต่อต้านภัยจักรวรรดินิยม

พระคชาตินิยมกำหนดแผนปราบปรามคอมมิวนิสต์ให้ลึกลับ (Extermination Campaigns) โดยกำหนดการทัพ 5 ครั้งในระหว่าง ค.ศ. 1930–1934 เริ่มต้นด้วยการปราบปรามในระหว่างเดือนธันวาคม ค.ศ. 1930 ถึงเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1931 ทำมกลางเลี้ยงโจมตีจากผู้รักชาติว่า เป็นการแบ่งฝ่ายรบกันเองและเรียกร้องให้หันปลายกระบอกปืนสู่ชาวญี่ปุ่น แต่พระคชาตินิยมเพิกเฉย ครั้งที่สองมีกำหนดการปราบปรามในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1931 แต่แล้วเกิดเหตุใหญ่ขึ้นก่อน คือ ญี่ปุ่นได้ยึดครองเมืองจูเรียในเดือนกันยายน ค.ศ. 1931 และจุมพลเจียงไคเชคถูกชุนศึกแม่นญูเรียจับตัวได้ที่เมืองซีอาน (Sian) ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1936 ทำให้การปราบปรามคอมมิวนิสต์หยุดชะงักจนสายเกินกาลที่จะปฏิบัติการ เพราะจีนคอมมิวนิสต์ได้เสริมสร้างกำลังจนเป็นกล้าหาญแล้ว เหตุการณ์แม่นญูเรียและซีอานจึงนับว่าเป็นเหตุการณ์ที่ช่วยชีวิตพระคชาตินิยมมิวนิสต์ไว้ให้อยู่รอด ในขณะที่กำลังเข้าขั้นตรรุตด้วยน้ำมือของพระคชาตินิยม

1. เหตุการณ์ที่แม่นญูเรีย

ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ญี่ปุ่นได้ให้คำมั่นแก่บรรดามหาอำนาจว่าจะเคารพเอกราชและบูรณาภาพทางดินแดนจีน รัฐบาลเพื่อนญี่ปุ่นกำหนดนโยบายครอบครองจีนด้วยวิธีการพัฒนาเศรษฐกิจจีนให้เป็นประโยชน์แก่ญี่ปุ่น เป็นการแหนงชิมทางเศรษฐกิจที่เหมาะสมกับความต้องการของญี่ปุ่นเองที่จะมีความสัมพันธ์ฉันมิตรกับจีนผู้เป็นประเทศเพื่อนบ้าน โดยภายใต้สันติวิธีในการสร้างจักรวรรดิบนแผ่นดินใหญ่จีนนั้นขัดแย้งเป็นตรงกันข้าม (Contradict) กับนโยบายของกองทัพและสมาคมรักชาติและสมาคมคลังชาติผู้ต้องการใช้ยุทธวิธีในการสร้างจักรวรรดิในจังหวะโอกาสที่จีนยังแตกแยกแบ่งฝ่ายรบกันเอง การทูตญี่ปุ่นจึงมีสองแบบข้อนกัน (Dual Diplomacy)

ผลประโยชน์ของญี่ปุ่นในเอเชียตะวันออกเป็นปัจจัยหนึ่งที่ไม่เป็นคุณประโยชน์แก่จีน ชัยชนะในสงครามกับรัสเซียใน ค.ศ. 1905 ได้ทำให้ญี่ปุ่นสร้างอาณาจักรเศรษฐกิจขึ้นในแม่นญูเรียได้

ญี่ปุ่นพัฒนาอุตสาหกรรมเจริญรุ่งเรืองมากในเมืองจูเรีย แม่นจูเรียกล้ายเป็นฐานเศรษฐกิจที่สำคัญยิ่งของญี่ปุ่น โดยเป็นแหล่งวัตถุดิบอันอุดมด้วยแร่ธาตุทรัพยากรธรรมชาติ เป็นแหล่งการขายสินค้าและบริการของญี่ปุ่น เป็นแหล่งขยายการลงทุนประกอบกิจการอุตสาหกรรมพาณิชยกรรมและเป็นพื้นที่ก่อสร้างของมีประชากรน้อยมาก เหตุการที่จะเป็นพื้นที่รายได้ประชากรญี่ปุ่นที่ล้นประเทศเป็นปัญหาใหญ่ของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นลงทุนพัฒนาเมืองจูเรียให้เจริญทันสมัยแข่งกับจีน

รัฐบาลพรมครชาตินิยมได้พยายามพัฒนาแม่นจูเรียให้เจริญ ส่งเสริมให้ประชาชนจีนเข้าไปตั้งถิ่นฐานเพื่อยืนยันความเป็นเจ้าของดินแดน และพยายามสร้างเครือข่ายการค้าส่งคุณภาพและภาระเพื่อประโยชน์ในการปกครองและการพัฒนาแม่นจูเรีย แม่นจูเรียกล้ายเป็นกรณีพิพากษาระหว่างญี่ปุ่นกับจีนอย่างหลักเลี้ยงมีได้

การที่พระคชาตินิยมมีนโยบายรวมประเทศ โดยชุนศิกจางโจหลิน (Chang Tso-lin) แห่งแม่น้ำเจี้ยนขอบด้วย ยอมทำให้กองทัพญี่ปุ่นที่ฐานทัพกวันตุง (Kwantung, คือพื้นที่ใต้สุดของคาบสมุทรเตี้ยวตุงในแม่น้ำเจี้ยน) รวมทั้งเมืองท่าพอร์ต อาร์เตอร์และเตเรน) เห็นสถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจ เช้าใจกันว่า กองทัพกวันตุงอยู่เบื้องหลังการระเบิดเส้นทางรถไฟเพื่อสังหารชีวิตจากโจหลิน ในระหว่างเดินทางใน ค.ศ. 1928 บันทึกลับของนายพสกานากะ (Tanaka) ที่จีนเปิดเผยต่อชาโอลก ได้เปิดเผยแผนบันไดสามชั้นของญี่ปุ่นในการสร้างจักรวรรดิคือ เกาหลี แม่น้ำเจี้ยนและแผ่นดินใหญ่จีน แม้ญี่ปุ่นจะปฏิเสธบันทึกนั้น แต่การสร้างจักรวรรดิตามดำเนินไปตามแผนดังกล่าวเป็นส่วนใหญ่

จางส่วยเหสียง (Chang Hsueh-liang) ได้เป็นขุนศึกแห่งแมนจูเรียสืบต่อจากบิดาและสืบทอดเขตนา้มนัญการรวมประเทศ เมื่อสถานการณ์ไม่เอื้ออำนวยนั้น กองทัพกวันตรุนจึงวางแผนยึดแมนจูเรีย หน่วยเหนือมีได้ให้ความเห็นชอบแต่ก็ยังยังมิได้เข่นกัน ใน ค.ศ. 1931 จีนประทับถิ่นหละครั้ง และแล้วในเดือนกันยายน กองทัพกวันตรุนได้สร้างสถานการณ์ด้วยการก่อเหตุระเบิดทำให้เส้นทางรถไฟนอกครมูกเติน (Mukden) เสียหาย ทหารจีนปราบภูในที่เกิดเหตุเป็นข้ออ้างให้ญี่ปุ่นยึดครองแมนจูเรียในวันที่ 18 กันยายน ค.ศ. 1931 ญี่ปุ่นอ้างว่าชาวแมนจูเรียเรียกร้องให้ญี่ปุ่นช่วยเหลือในการทูตเอกสารชี้ญี่ปุ่นประกาศตั้งแมนจูเรียเป็นประเทศแมนจู (Manchukuo) ในเดือนมีนาคม ปีต่อมา และจักรพรรดิชวนหงหรือปุยี (Xuan Tong หรือ Pu Yi) นอกราชบัลลังก์จันได้เสด็จขึ้นครองราชย์ แมนจูเรียยกเป็นอาณาจักรของญี่ปุ่นโดยพฤตินัย

เมื่อญี่ปุ่นยึดครองแมนจูเรีย จีนไม่ได้ต่อสู้ปกป้องแมนจูเรียโดยตรง หากแต่ร้องเรียน องค์การสันนิบาตแห่งชาติ องค์การนั้นไม่มีมาตรการใดที่จะบังคับญี่ปุ่นได้นอกจากประกาศ ญี่ปุ่นว่าเป็นผู้รุกราน และญี่ปุ่นก็ถืออกจากองค์การนั้น จึงจึงได้รับแต่ความเห็นอกเห็นใจเท่านั้น และต้องเผชิญภัยญี่ปุ่นซึ่งรุกคืบหน้าลงมาสู่ภาคเหนือของจีนใน ค.ศ. 1933 ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะ ทำให้ภาคเหนือเป็นแมนจูเรียแห่งที่ 2 ภัยคุกคามมีวันนีส์และภัยญี่ปุ่นล้วนมาก พระราชาติ

นิยมถือว่าภัยคอมมิวนิสต์อันตราย เพราะมุ่งทำลายลั่งอำนาจจารัง เป็นอันตรายใหญ่หลวงต่อพระรัชชาตินิยม ส่วนภัยภัยที่บุนนั้นเสมือนโรคภัยไข้เจ็บที่แม้จะหักหานาสาหัสแต่ไม่ถือว่าร้ายแรงจูโจมสูหัวใจเท่ากับภัยคอมมิวนิสต์ พระรัชชาตินิยมจึงตัดสินใจประนีประนอมกับภัยบุนโดยสงบศึกกัน และได้ทุ่มเททรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์เพื่อปราบปรามคอมมิวนิสต์ให้สำเร็จเด็ดขาดตามความประสงค์ของภัยบุนด้วย

2. พระรัชจีนคอมมิวนิสต์ : ประวัติศาสตร์พลิกหน้าใหม่

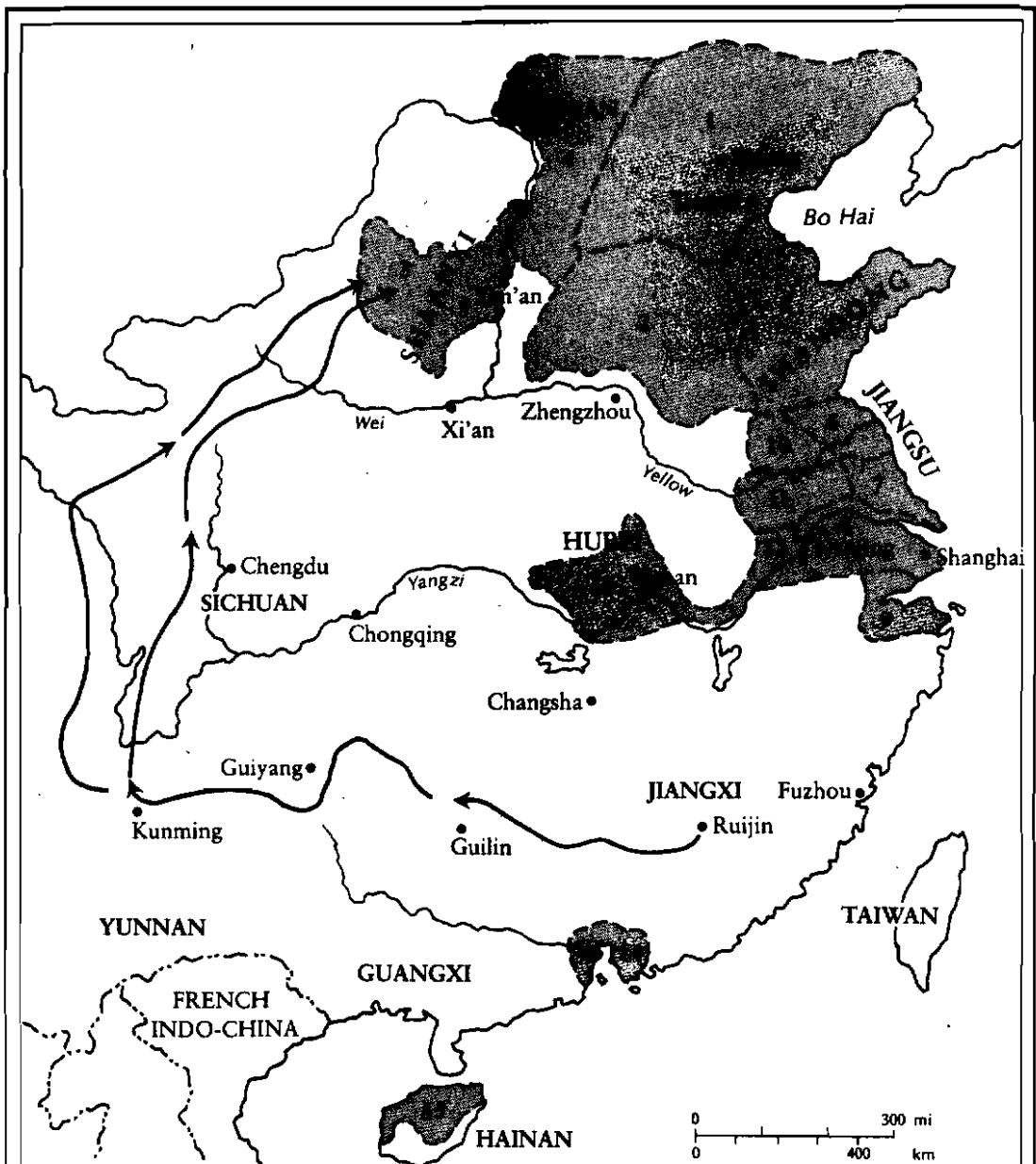
ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1933 พระรัชชาตินิยมได้ปิดล้อมพวකคอมมิวนิสต์ไว้เป็นการบีบคั้นทางเศรษฐกิจจะบังคับให้คอมมิวนิสต์ต้องยอมไปโดยปริยายด้วยสิ่นเรี่ยวแรงที่จะรบ และการปิดล้อมทางเศรษฐกิจจะบังคับให้คอมมิวนิสต์ต้องออกจากที่กำบัง และต้องเผชิญหน้าฝ่ายรัฐบาล การปิดล้อมจึงเป็นการบังคับจีนคอมมิวนิสต์ให้ต้องรบทดตามแบบ (Conventional war) มากกว่าการรบนอกแบบที่ใช้กลยุทธ์กองโจร ปรากฏว่าการปราบปรามได้ผลมาก สามารถกวาดล้างจีนคอมมิวนิสต์ได้ จีนคอมมิวนิสต์ต้องเดินทางวิบาก (Long March) ทึ่ที่มันไปสู่ถิ่นทุรกันดารห่างไกลจากอำนาจจารังตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1934 เส้นทางเดินนั้นมีระยะทาง 6,000 ไมล์ เต็มไปด้วยความยากลำบาก พวกคอมมิวนิสต์ต้องเผชิญกับฝ่ายรัฐบาลที่ตามประชิด เผชิญโรคภัยไข้เจ็บ และภาวะขาดอาหาร เมื่อจีนคอมมิวนิสต์มาถึงที่หมা�ymณฑลส่านซี (Shensi ในภาคเหนือ) ในวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ. 1935 นั้น กำลังคนได้ลดยกบลํดด้วยเหตุล้มตาย จากเต็ม 120,000-130,000 คน เหลือเพียง 20,000-30,000 คน แต่พระรัชจีนคอมมิวนิสต์ก็ยังยืนหยัดอยู่ได้อีก ใน ค.ศ. 1936 พระรัชจีนคอมมิวนิสต์ได้ร่วบรวมกำลังไปตั้งมั่นที่เมืองเยียนอาน (Yenan) และจัดระบบการปักครองแบบคอมมิวนิสต์ตัวอย่าง

ในระยะที่ต้องฟื้นฟูพลกำลังนั้น พระรัชจีนคอมมิวนิสต์ได้ดำเนินกุศโลบายที่จะรีดเนื้อเตือหังพระรัชชาตินิยมโดยอาศัยมือภัยบุน โดยพระรัชจีนคอมมิวนิสต์ประกาศนโยบายสร้างแนวร่วมกับพระรัชชาตินิยมเพื่อต่อต้านภัยบุนซึ่งเป็นศัตรูของชาติ นโยบายนี้ถูกใจประชาชนมาก เป็นผลตีในด้านการโมฆะนาให้尼ยมพระรัชจีนคอมมิวนิสต์ อีกทั้งพระรัชเชิงหัวที่จะรวมกับพระรัชชาตินิยม เพื่อแฟงตัวเข้าไปปลุกระดมมวลชน โมฆะนาชวนเชือให้尼ยมลักษณะคอมมิวนิสต์อีก เมื่อเป็นแนวร่วมแล้ว พระรัชจีนคอมมิวนิสต์จะนั่งเฉย ผลักดันพระรัชชาตินิยมให้ต่อสู้กับภัยบุนจนสุดสิ้นพลกำลัง เมื่อถึงวาระนั้น พระรัชจีนคอมมิวนิสต์ก็จะข้าเติมເเต็จศึกซึ่งบ้านเมืองซึ่งเมืองและปฏิวัติจีนเป็นคอมมิวนิสต์ นโยบายสร้างแนวร่วมครั้งที่ 2 จึงเป็นนโยบายที่พระรัชจีนคอมมิวนิสต์เริ่มเออง และพระรัชชาตินิยมไม่เต็มใจชา Narบันเสียงปวงชน จนเมื่อกิจกรรมเมืองชื่อelanขึ้นในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1936 จอมพลเจียงไคเชคได้บินไปตรวจแนวรบซึ่งมีกองทัพแม่นจูเรียตั้งมั่นด้วยหน้าที่ปราบคอมมิวนิสต์

ปรากฏว่ากองทัพแมนจูเรียจับตัวจอมพลเจียงไคเชกไว้ บีบบังคับให้รับข้อเสนอที่มีความโดยสรุปว่า ให้ยุติสังคมรากถั่งเมืองระหว่างรัฐบาลกับจีนคอมมิวนิสต์ และให้สร้างแนวร่วมกับจีนคอมมิวนิสต์ เพื่อต่อต้านญี่ปุ่น การสร้างแนวร่วมให้ใช้วิธีการที่พิรรยาตินิยมร่วมมือกับพิรรยาจีน คอมมิวนิสต์ในระดับพิรรยา โดยต่างก็ยังคงดำเนินฐานะเป็นพิรรยาดังเดิม (Block Without)

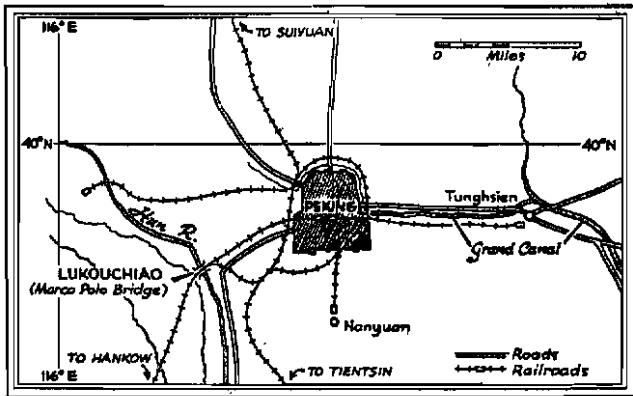
การที่จีนสามารถรวมกันเป็นแนวร่วมต่อต้านญี่ปุ่นและมีที่ทำว่าสังคมรากถั่งเมือง อาจยุติ ย่อมทำให้ญี่ปุ่นต้องคิดไตร่ตรองอย่างหนัก เพราะการรวมประเทศหมายถึงการที่จีนจะมี พลกำลังพร้อมที่จะต่อต้านญี่ปุ่นได้อย่างเต็มที่ ญี่ปุ่นเองครับที่จะพยายามปฏิบัติการกอบโภยผลประโยชน์ ที่ตนได้หมายมุ่งไว้แล้ว ก่อนที่จีนจะมีความเข้มแข็งพอที่จะต่อต้านญี่ปุ่นในภายภาคหน้า แผนปฏิบัติการทางทหารได้เริ่มขึ้นด้วยการก่อสถานการณ์การประทักษิณระหว่างทหารญี่ปุ่นกับทหารจีนที่สะพานมาาร์โค โบโล (Marco Polo Bridge) ต่ำบลสูญเก่าเจี้ยว ในวันที่ 7 กรกฎาคม ค.ศ. 1937 เหตุการณ์ครั้งนี้ได้ขยายตัวกลายเป็นสังคมรากถั่งไม่เป็นทางการโดยมิได้ประกาศ (Undeclared War) ขึ้น ญี่ปุ่นคาดว่าจะเด็ดจศึกบีบบังคับจีนให้ยอมจำนนได้ภายในปีนั้น แต่สังคมจีนกับญี่ปุ่นครั้งที่สองนี้ได้กลับเป็นสังคมรากถั่งเยื้อยานาน (Protracted War) กินระยะเวลาระหว่าง ค.ศ. 1937–1945 เป็นเวลาเกือบ 8 ปีเต็ม ผิดความคาดหมายของญี่ปุ่น เพราะรัฐบาลจีนไม่ยอม จำนนแต่อย่างใด ทั่วโลกได้แต่แสดงความเห็นใจแต่ไม่ได้ยืนมือเข้ามาช่วยเหลือจีน ในระยะแรกก่อน ค.ศ. 1939 ผู้ที่ได้ให้ความช่วยเหลือรัฐบาลจีนซึ่งไปตั้งมั่นที่ชุงกิง (Chungking, ในขณะหลัง) คือรัสเซีย แต่เมื่อรัสเซียถูกเยอรมันบุกใน ค.ศ. 1941 สาธารณรัฐจีนจึงคงอยู่ในอิสระ ตะวันออกได้ให้ความช่วยเหลือแก่จีนต่อไป จึงได้ยืนหยัดต่อต้านญี่ปุ่นอย่างเหนียวแน่น

นับแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1938 กองทัพญี่ปุ่นยึดกรุงเมืองท่าของจีนตามชายฝั่งทะเล ได้หมดและประกาศนโยบายสร้างระบบที่บ้านแบบใหม่ (New Order) ในเอเชียตะวันออก ท่ามกลางสังคมรากถั่งเองที่พิรรยาจีนคอมมิวนิสต์ได้เปิดการประชุมชั้นที่โลจวน (Lochuan) เพื่อกำหนดนโยบายใหม่ที่มีลักษณะยึดหยุ่นตามสถานการณ์ที่ผันแปร นโยบายใหม่ระบุการเสริมสร้าง กองทัพ สร้างฐานอำนาจทางการเมืองและการรณรงค์ปลูกกระดุมมวลชนโฆษณาชวนเชื่อถัดไป ถัดไป ปรับปรุงการสร้างแนวร่วมโดยมีทั้งแนวร่วมกับชนชั้นเบื้องบน (United Front from above) และกับชนชั้นเบื้องล่าง (United Front from below) และได้ฝึกอบรมลัทธิและฝึกอบรม ทหารแก่ชาวนา อีกทั้งมีนโยบายแสดงวิธีการปักครองระบบคอบคอมมิวนิสต์ในตืนแทนที่จีน คอมมิวนิสต์ยึดกรุงอยู่ที่เรียกว่า เชตปลดปล่อย (Liberated Area) ระบบสามต่อสาม (Three-third System) ได้ถูกเริ่มนำมาใช้ เป็นระบบแบ่งสัดส่วนชนชั้นที่จะเข้าร่วมการปักครอง พิรรยาจีน คอมมิวนิสต์ได้อ้างว่าตนได้สืบทอดเจตนาการณ์ของ ดร.ชุนยัตเซ็น โดยเฉพาะลัทธิไตรประชา

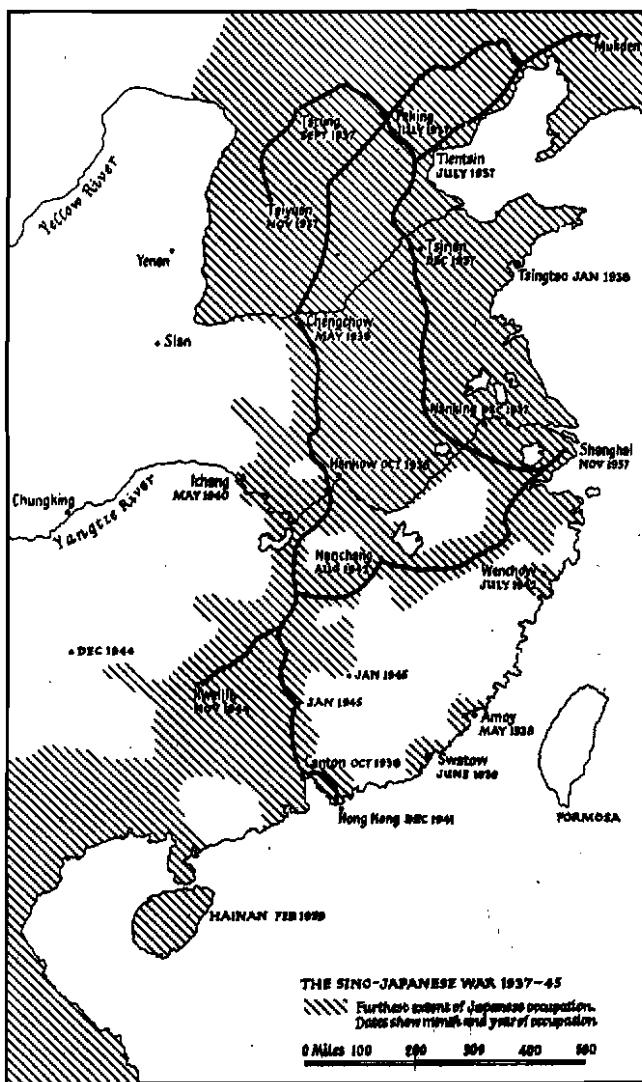

- Routes of the Long March, 1934-1935
 █ "Liberated Areas" claimed, but only partially controlled by CCP, early 1944
1. Shanxi-Hebei-Liaoning	6. North Jiangsu	11. South Huai
2. Hebei-Henan	7. Central Jiangsu	12. Central Anhui
3. Shaanxi-Gansu-Ningxia	8. South Jiangsu	13. Hubei-Anhui
4. Shanxi-Suiyuan	9. East Zhejiang	14. Guangzhou
5. Shandong	10. North Huai	15. Hainan
- R. Forget

การเดินทางวิบาก

กรณีพิพาทที่สะพานมาเร็โค ปูโคล

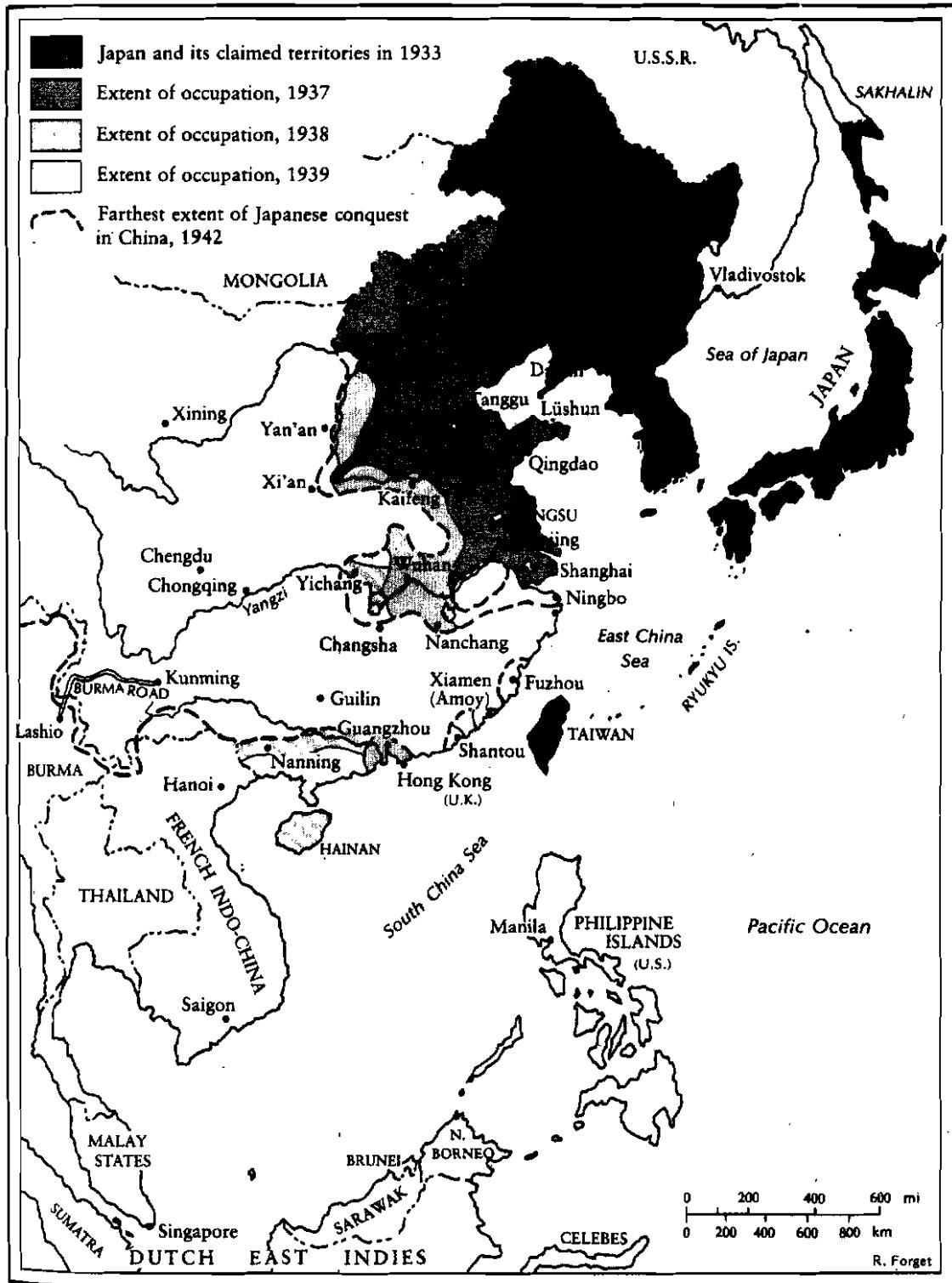

ในปี ค.ศ. 1940 พรรคจีนคอมมิวนิสต์แสดงนโยบายระบบประชาธิปไตยแบบรวมอำนาจอยู่ที่ศูนย์กลาง (Democratic Centralism) โดยกำหนดว่าเป็นประชาธิปไตยแนวใหม่ (New Democracy) ประชาธิปไตยแนวใหม่นี้มีนโยบายสร้างแนวร่วมและการปฏิวัติสองชั้นตอน (Two Staged Revolution) เป็นพื้นฐานสำคัญ พรรคได้ปลุกกระแสมวลชนโดยเน้นความเชื่อถือพื้นบ้าน ชีวิตอันเรียบง่ายของสามัญชน (Cult of the Common People) การปลดปล่อยดินแดนให้เป็นอิสระนั้นได้ทำให้พรรคมีการปักครองเต็มขาดในพื้นที่นั้น ทั้งประเทศจึงเสมือนมีรัฐบาลซ้อนอยู่ ทั้งรัฐบาลกลางและรัฐบาลของพรรจีนคอมมิวนิสต์ จึงตกลงอยู่ในสภาพพรัชญาหรือรัฐหนึ่งแห่งอยู่ภายใน (A state within a state)

เมื่อถึงกลางปี ค.ศ. 1945 พรรจีนคอมมิวนิสต์มีพลังกำลังแข็งแกร่ง พื้นที่ปลดปล่อยขยายเป็น 19 เขต มีประชากรภายนอกได้ทำการปักครองประมาณ 70-90 ล้านคน มีกองทัพแดงที่มีกำลังพล 2 ล้านคนและกองกำลังกึ่งทหาร (Militia) อีก 2 ล้านคน แม้ในแวดวงมวลชนเอง พรรครักษาได้จัดตั้งรวมกลุ่มชาวนาเป็นสมาคมเกษตร (Farmer Association) พรรครักษาและสมาชิกกรร่วมกันปักครองพื้นที่ปลดปล่อย

เมื่อสหภาพโซเวียติลง ฐานะเงินเปลี่ยนแปลง เหล้าพันธมิตรได้ยกย่องจีนเป็นหนึ่งในสี่มหาอำนาจ (Big Four) จีนได้เข้าร่วมประชุมผู้นำมหาอำนาจหลายครั้งในระหว่างสงครามข้อตกลงหนึ่งระบุให้จีนมีหน้าที่ปลดอาวุธทหารญี่ปุ่นในประเทศจีน ปัญหามีอยู่ว่า พรรจีนคอมมิวนิสต์ได้ปลดอาวุธญี่ปุ่นด้วยตามเมืองสำคัญ ๆ จนก่อเกิดการประท้วงเป็นส่วนกลางเมื่อชั้นกับฝ่ายรัฐบาล ศักยภาพทางทหารของจีนคอมมิวนิสต์ทั้งหมดเทียบกับฝ่ายรัฐบาล เพราะได้อาชญาทุกโปรเจกต์ที่ญี่ปุ่นต้องมอบคืนให้รัสเซียในแมนจูเรีย และรัสเซียมองให้จีนคอมมิวนิสต์

อภิมหาอำนาจสหรัฐจึงเริ่มการแล่สหเสียงได้พิจารณาปัญหาจีน และได้กำหนดนโยบายเป็นกลางไม่ช่วยเหลือฝ่ายใด เพื่อป้องกันอภิมหาอำนาจประจันหน้ากันเองเป็นสงครามทั่วไป (General War) และต้องการให้ทั้งสองฝ่ายจัดตั้งรัฐบาลผสม (Coalition) ทั้งสองจึงใกล้เคียงกันในเดือนมกราคม ค.ศ. 1946 นั้นได้ยุติลงในเดือนมกราคม ค.ศ. 1947 การต่อสู้ครั้งนั้นทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ โดยเฉพาะยุทธการชิงเมืองจูเรีย ทั่วโลกเริ่มคาดหมายที่จะเห็นประเทศจีนแบ่งเป็นสองจีน (Two China) ศือจีนเหนือและจีนใต้ แต่ศักยภาพทางทหารที่เหนือกว่าของพรรจีนคอมมิวนิสต์ ความนิยมของมหาชนที่มีต่อลัทธิคอมมิวนิสม์และการปักครองอันเลื่อมทรมานของพระชาตินิยมได้ทำให้สถานการณ์จีนพลิกผันเปรเกิดคาดคิด เพราะในปี ค.ศ. 1948 พรรจีนคอมมิวนิสต์ได้รุกคืบหน้าลงมาสู่นครปักกิ่ง มีชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่าจนถึงเดือนตุลาคม ค.ศ. 1949 พรรจีนคอมมิวนิสต์ยึดครองจีนได้ทั้งประเทศรัฐบาลจีนชาตินิยมต้องล่าถอยไปสู่เกาะไต้หวัน

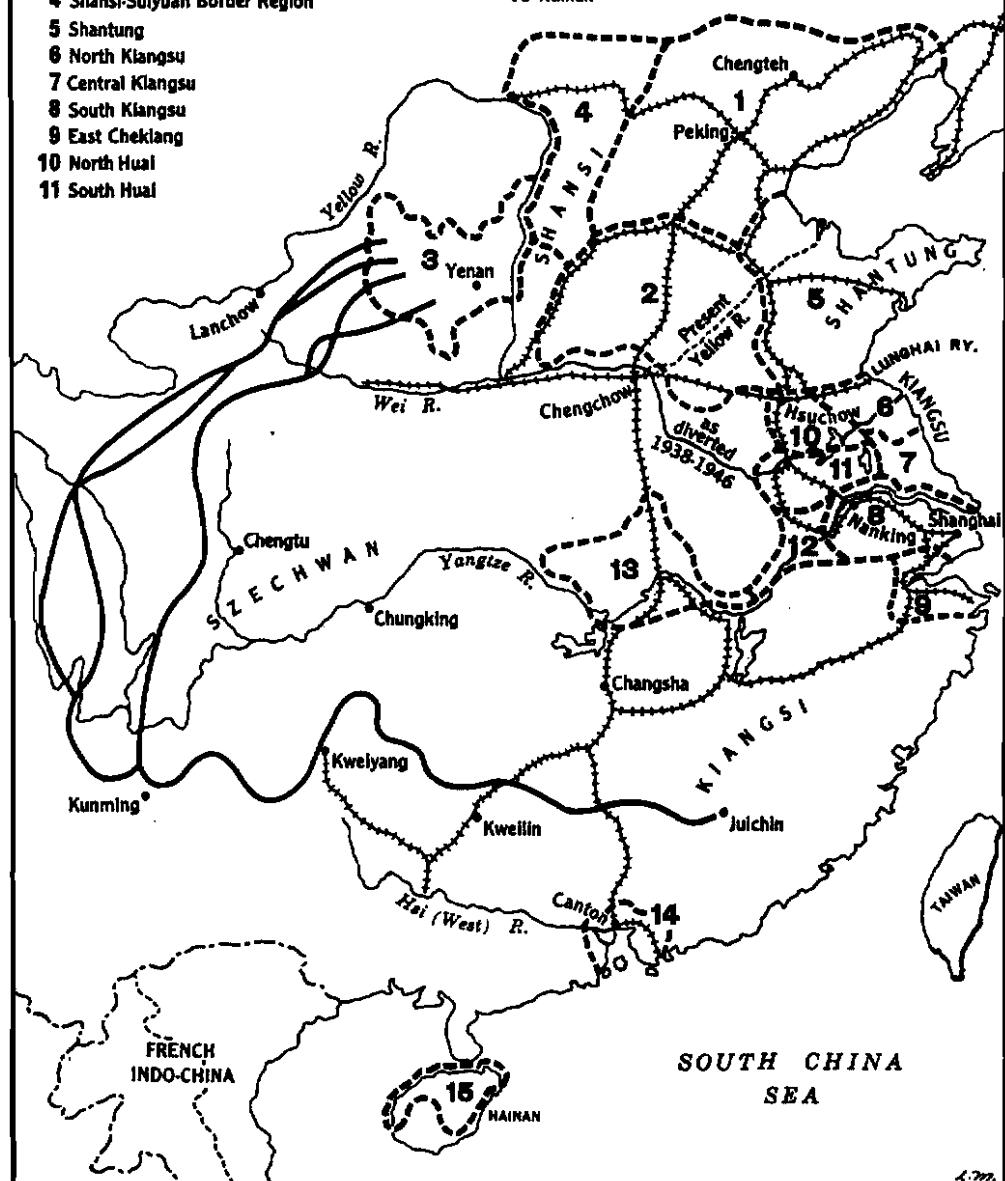
ญี่ปุ่นรุกรานจีน

THE RISE OF THE CHINESE COMMUNISTS

— Routes of the Long March, 1934-1935

"LIBERATED AREAS" AS CLAIMED (BUT ONLY PARTLY CONTROLLED) BY THE CCP IN EARLY 1944

1 Shansi-Hopel-Chahar Border Region	12 Central Anhwei
2 Hopel-Honan Border Region	13 Hupei-Anhwei
3 Shensi-Kansu-Ninghsia Border Region	14 Canton
4 Shansi-Sulyuan Border Region	15 Hainan
5 Shantung	
6 North Kiangsu	
7 Central Kiangsu	
8 South Kiangsu	
9 East Chekiang	
10 North Huai	
11 South Huai	

จีนคอมมิวนิสต์สู่ความยิ่งใหญ่

ดุลยภาพแห่งอำนาจระหว่างพรัคคอมมิวนิสต์กับพรัคชาตินิยม ระหว่าง ศ.ศ. 1934-1945

1. ตามปกติ มองหาลต่างๆ ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ ภาคใต้และเชิงอยุ่ภัยได้การปักครองของบรรดานายพลชุนศึก แม่นญเรียภัยได้การปักครองของกองทัพญี่ปุ่น พากคอมมิวนิสต์ ควบคุมพื้นที่ส่วนใหญ่ที่รักการของภาคกลาง กองทัพเจียงไคเชคได้บีบบังคับพากคอมมิวนิสต์ให้มีขอบเขตอำนาจน้อยลงทุกขณะ

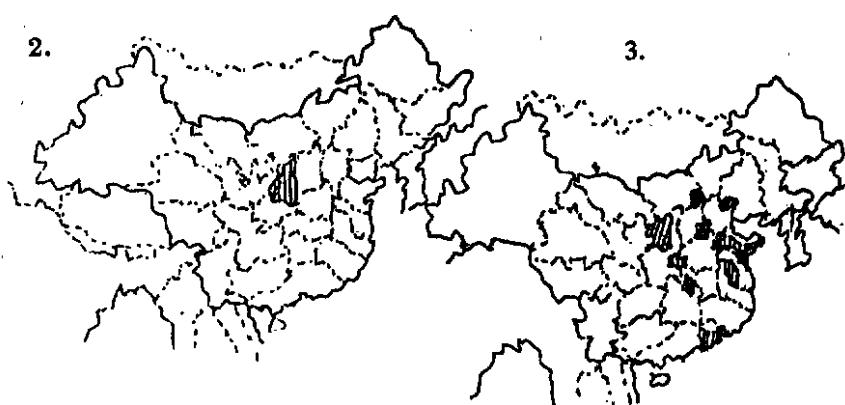
1.

2. การขยายกำลังอำนาจของเจียงไคเชคใน ศ.ศ. 1936 เมื่อพากญี่ปุ่นเริ่มสำแดงตนเป็นภัยมหันต์ต่อจีน บรรดาชุนศึกส่วนใหญ่ยอมร่วมมือกับเจียงไคเชค พากคอมมิวนิสต์ถูกปราบปราม และต้องเดินทางวิบากไปตั้งตนที่เมืองอี้ยนสถาน บรรดากองทัพญี่ปุ่นในระยะนั้นยังไม่ได้เริ่มขยายอำนาจลงมาสู่ภาคใต้ของจีน ในภาคตะวันตก มองหาลสำคัญ คือขินเกียงยังปักครองตนเองเป็นอิสระ และเริ่มปรากรถยานาจอิทธิพลโซเวียตและเชียกุกตาม

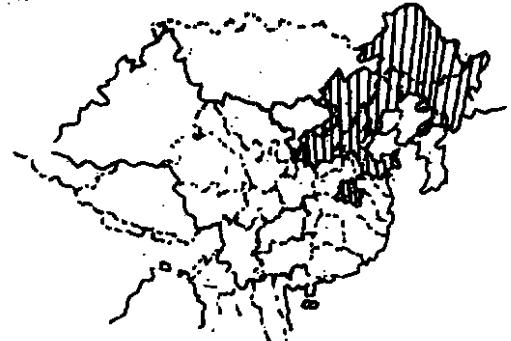
2.

3.

3. รูปแบบของการควบคุมครอบครองจีนโดยญี่ปุ่นได้ตัดเส้นทางติดต่อระหว่างพรัคชาตินิยมกับอินเดีย ที่เรียกว่าเส้นทางเหนือภูเขาร์มพ์ (Over The Hump) จีนคอมมิวนิสต์เริ่มแทรกซึมเข้าไปทางด้านตะวันตกของตินແດນที่ญี่ปุ่นครอบครองอยู่

4.

4. กำลังของฝ่ายคอมมิวนิสต์ เมื่อรัสเซียถอนทหารออกจากแมนจูเรียใน ค.ศ. 1946 กองทัพจีนคอมมิวนิสต์ได้เคลื่อนเข้าไปแทนที่ ใช้อาธิรัฐโธปกรณ์ที่พากรุสเซียดจากกองทัพญี่ปุ่น หรือซึ่งอาธิรัฐโธปกรณ์เมริการจากตลาดมืด หรือยืดจากกองทัพของพระราชาตินิยม กองทัพจีน คอมมิวนิสต์เริ่มบุกลงใต้เพชรบุรีทัพพระราชาตินิยม รัฐบาลพระราชาตินิยมยังคงควบคุมมูกเดิน เมืองหลวงของมณฑลแมนจูเรียและเมืองอื่นๆ ที่สำคัญในภาคเหนือໄว้ได้

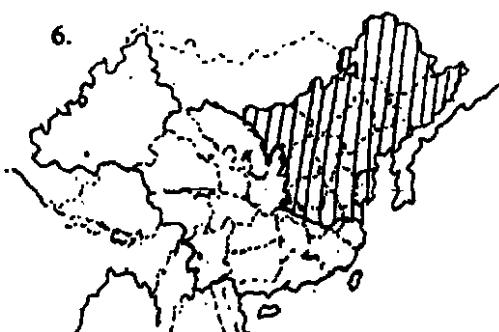
5. พฤศจิกายน ค.ศ. 1948 เจียงไคเชกมีที่ท่าริวัยางควบคุมบัญชาการทัพที่ใหญ่กว่าและมีอาธิรัฐโธปกรณ์มากกว่า ตลอดจนควบคุมภาคพื้นเม่นทัลต่างๆ มากกว่า แต่เจียงไคเชกฯ ในการปักครองประเทศไทย นับเป็นเวลาหลายสัปดาห์ที่พากจีนคอมมิวนิสต์บุกลงมาทางใต้ตามเส้นทางชนส่งที่สำคัญๆ บรรดาทหารรัฐบาลเจ้าใจออกท่องไปเข้ากับฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์มากขึ้น บางครั้งเป็นทั้งกองร้อยกองทัพเล็กที่เดียว

6. พากคอมมิวนิสต์มุ่งครอบครองประเทศไทย เดือนเมษายน ค.ศ. 1949 ต้นปี ค.ศ. 1949 ซึ่งขณะนั้นของฝ่ายจีนคอมมิวนิสต์ครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างรวดเร็ว ในวันที่ 15 มกราคม ยึดได้เตียนเจิน ปักกิ่งยอมแพ้ เจียงไยเสียแก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ในเดือนพฤษภาคม รัฐบาลจีนพระราชาตินิยมย้ายไปกรุงศรีอยุธยาและแล้วเมืองนี้ก็ถูกยึดในวันที่ 15 ตุลาคม ค.ศ. 1949

5.

6.

ที่มา : Robert C. North, *Chinese Communism* (N.Y. : World University Library 1972), pp. 196-98.

ความประชัยของพรรคชาตินิยม

ขัยชนะเกินคาดของฝ่ายคอมมิวนิสต์สั่นสะเทือนโลกเสรีมาก สร้างความเสียหายมาก สำหรับการเมืองที่ว่าด้วยการเมืองที่มีความต่อต้านอย่างรุนแรง ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ความประชัยของพรรคชาตินิยม (Kuomintang Defeat) นั้น มีปัจจัยมากมายคราวเคราะห์ว่า เหตุใดจึงเสียบ้านเสียเมืองให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์ ปัจจัยนั้นมีสองประการ คือ ประการที่สร้างเงื่อนไขจากสถานการณ์ อันผันแปรและประการที่สืบทอดเนื่องมาจากประวัติศาสตร์เหตุการณ์ต่าง ๆ นำมาไปสู่ความประชัย ในที่นี้ ควรเสนอการศึกษาปัจจัยที่สร้างเงื่อนไขจากสถานการณ์ที่ผันแปร เป็นการศึกษากรณีตัวอย่าง “การสิ้นชาติ”

1. ปัจจัยการเมือง

แม้พรรคชาตินิยมคือคณะปฏิวัติปี ค.ศ. 1911 และเป็นพรรคของ ดร. ชุนยัตเซ็น แต่ได้กลับเป็นพรรคของทหาร ดำเนินการปกครองประเทศ ลักษณะประชาช่องดร. ชุนยัตเซ็น เป็นสมือนคัมภีร์แม่บทที่มิได้มีการนำไปปฏิบัติ ด้วยเหตุผลว่า ยังไม่เหมาะสมแก่การสมัย เพราะประเทศไทยเดิมเชื่อญี่ปุ่นอย่างมากใน จึงเป็นห้องเรียนที่ดีที่สุด แต่เมื่อได้มาใช้ก็ไม่ได้ดีเท่าที่คาดหวัง ทำให้ประเทศไทยมีความมั่นคงเป็นพื้นฐานแก่ระบบประชาธิปไตย พรรคชาตินิยมกล้ายเป็นพรรคทหารและเป็นพรรครัฐบาล ระบบการปกครองที่มีเพียงพรรคเดียวปกครองประเทศย่อมถือได้ว่าเป็นการปกครองนิยมใช่ ยานานาจเด็ดขาดเบ็ดเสร็จ (Totalitarianism) พรรคควบคุมรัฐบาลซึ่งก็มาจากพรรค ทั้งพรรคและรัฐบาลจึงสมมูลกันได้ ฐานอำนาจที่ทันนั้นนำรัฐบาลคือ กองทัพและวงการนักธุรกิจผู้บริษัท ให้บ้านเมืองมีเสถียรภาพความมั่นคงเพื่อประโยชน์แก่การค้าและธุรกิจ

การเมืองจึงภายนอกการปฏิวัติยังคงต้องการผู้ปกครองที่ใช้ยานานาจแต่ผู้เดียวตาม ประเพณีเดิม การรวมประเทศและการต่อต้านภัยจักรวรรดินิยมเป็นหัวใจสำคัญของการ ใช้ยานานาจเด็ดขาดแต่ผู้เดียว เจียงไคเชกกล้ายเป็นผู้นำที่จัดจะขาดเสียมิได้ในการต่อสู้เพื่อความอิสระด้วย พรรคชาตินิยมได้อ้างถึงแผนพัฒนาการเมืองของ ดร. ชุนยัตเซ็นที่กำหนดให้ทหารครองเมือง 3 ปี เพื่อร่วมคุ้มครองประเทศและต่อต้านภัยจักรวรรดินิยม ระหว่าง ค.ศ. 1929-1935 เป็นระยะที่ยังไม่มีการปกครองแบบประชาธิปไตยแท้จริง ไม่มีระบบรัฐสภา ไม่มีรัฐธรรมนูญ ไม่มีการเลือกตั้ง แต่มีพรรคการเมืองเพื่อฝึกปกครองตนเอง ระยะเวลาดังกล่าวเสมือนเป็นระยะเวลาที่ต้องมีเพื่อสืบสานกับคุณ (Tutelage Period) ปัญญาชนผู้นิยมลักษณะเสรีนิยมย่อมผิดหวัง ถือว่าพรรคชาตินิยมมุ่งหมาย ยานานาจและเบียดบังลักษณะประชาธิปไตยโดยการแอบยังลักษณะไว้บังหน้า

พระราชตินิยมมีบรรดาคริสต์น้อยและการค้าต่างประเทศเป็นพื้นฐานแห่งอำนาจ
ชนบทและภาษีข้าวมิใช่พื้นฐานสำคัญ พระราชติดต่อสมาคมกับโลกภายนอกมากกว่าสมาคมกับชา
ริช้านาของตน ชาวไร่ชានาตกเป็น英雄เยี่ยอธรรมของบรรดาเจ้าที่ดินและชนศึก

เจียงไคเชคเป็นคนที่รักชาติ มีความแน่วแน่เข้มแข็งและเป็นคนสารพัดเลิศที่เหลือทาง
การเมือง ภูมิหลังชีวิตของชาคือ การเป็นคนที่มาจากชนชั้นเจ้าที่ดิน เขายังเป็นชาติทิหายแบบ
เดิมกับผู้คนและแบบชุมชนไว้ เขายังประสบการณ์ทางการเมืองแบบชนศึกมาก แต่แม้จะชาญฉลาดทาง
การเมืองเช่นนี้ จะถือว่าเจียงไคเชคเป็นปัญญาชนได้ยาก เขายังเป็นผู้ประดิษฐ์การระดมพลัง
มวลชนเพื่อเทียบกับพลังอำนาจทางทหาร สิ่งที่เขาถือว่าสำคัญในทางการเมืองคือ การถ่วง
ดุลอำนาจและการสร้างพลังอำนาจทางทหารสำหรับรัฐทันสมัย เขายังมุ่งเสริมพลังทรัพยากรทั้ง
มวลเพื่อพัฒนาการทหาร การพัฒนาด้านอื่นไม่ถือว่าสำคัญ การฟื้นฟูสภาพวิถีชีวิตชาวไร่ชานาก
ไม่สำคัญสำหรับเขา ความมั่นคงแห่งชาติต้องถือว่าสำคัญเหนือสิ่งอื่นใด

โครงสร้างการเมืองของพระราชตินิยมกำหนดให้พระมหาม蚁จันจารในการเลือกผู้ปกครอง
มีคณะกรรมการในทางลับและในทางเปิดเผยเพื่อกำกับดูแลราชการทุกระดับ โครงสร้างการปกครอง
ไม่มีความหมาย สถาบันการปกครองห้าฝ่าย (Five Yuans) มีหน่วยองค์กรของทหารมากมาย
ปรากฏเข้าเทียบเคียงข้างประภาบัวโดยมีอำนาจหน้าที่เหนือกว่ามาก และใช้บประมาณเกือบทั้งหมด

ผู้นำของคือจอมพลเจียงไคเชค มีฐานอำนาจอยู่ที่กองทัพ รัฐบาลและพระบ
เจียงไคเชคได้ใช้จักรกลราชการส่วนตัวของเขาร่วมดุลอำนาจของส่วนภูมิภาคและอำนาจของคู่แข่ง
จนระบบงานกิงไม่จำเป็นต้องมีการปกครองห้องที่ (Rural Rule) สาขาดูแล ข้าราชการ ผู้สืบ
ราชการลับและตัวรากลับประภูทั่วไปทุกหนแห่ง

ระบบงานศาสนายูติชิยาโยกไปแฟ่ไฟศาลเป็นเครือข่าย ที่สำคัญคือ ระบบ
วงศานาถิของซุ่งเมี่ยหลิง (Song Mei-ling) ผู้เป็นภารຍาของเจียงไคเชคและเป็นห้องบรรยายของ
ดร. ชุนยัตเซ็น เจียงไคเชคได้สร้างเครือข่ายอำนาจโดยอาศัยกลุ่มต่อไปนี้

1. ระบบงานศาสนายูติชิยา จีนไคเชคอาศัยนาย ที. วี. ชุน รัฐมนตรีว่าการคลังผู้เป็น
น้องชายของภารຍาเชาเองและนายเอช. เอช. คุ้ง (H. H. Kung) พี่ชายของภารຍาของเขายังมี
ตำแหน่งใหญ่โตในวงการสถาบันการเงิน ทั้งคู่มีอำนาจการเงินของแผ่นดินไว้ในมือ
2. จักรกลระบบบริหารวิทยาลัยทหารรวมใจ (Whompoa Clique) ผู้เป็นสนับคุณคิชช์
ของเจียงไคเชคและนายทหารร่วมรุ่นร่วมสถาบันในญี่ปุ่น กลุ่มนี้ควบคุมระบบราชการทหารและ
ตัวรากลับของกองทัพ

2.2 กลุ่มชี. ซี. (C. C. Clique) มีบุคคลสำคัญ 2 คน เป็นผู้นำ คือ นายเฉินกัวฟู (Ch'en Kuo-fu) และนายเฉินลี่ฟู (Ch'en Li-fu) ควบคุมพรรคราชตินิยม

พรรคราชตินิยมควบคุมรัฐบาลระหว่าง ค.ศ. 1928-1948 ที่เจียงไคเชคถือว่าเป็นระยะที่ต้องมีเพื่อเลี้ยงกำกับดูแล พรรครัฐบาลแห่งกันได้ ประสบการณ์ทางการเมืองแรกสุดสำหรับจีนในระบบประชาธิปไตยได้สักห้อนให้เห็นลักษณะของการปกครองของระบบจักรพรรดิราชย์หลายด้านดังกล่าว⁹

ในระบบการปกครองเผด็จการทหารเช่นนี้ จำเป็นต้องมีอุดมการณ์ พรรคราชตินิยมได้รณรงค์อุดมการณ์ใหม่ของตนที่เรียกว่า ความเคลื่อนไหวเพื่อชีวิตใหม่ (New Life Movement) บนพื้นฐานของลักษณะจีอ ด้วยอุดมการณ์ เช่นนี้ รัฐบาลมุ่งรักษาอำนาจไว้อย่างเหนียวแน่น แม้แต่การแก้ไขรัฐธรรมนูญก็มีเพียงผิวเผิน รัฐบาลดูเหมือนจะเป็นรัฐบาลตลอดกาลหยิ่งรากลึกในบล็อกแห่งอำนาจ

การเมืองจีนโดยลักษณะดังกล่าว ยึดตัวบุคคลเป็นหลัก และนิยมการแบ่งเป็นก้าวเป็นเหล่า (Factionalism) คณะบุคคลผู้ปักครองได้บริหารประเทศโดยยึดถือคำสั่งสอนจากรัฐประเพณีแบบอย่างตัวอย่าง มากกว่าจะใช้กฎหมายเป็นหลักในการปกครอง ความเข้มงวดของเจียงไคเชคในด้านศีลธรรมจรรยาได้สักห้อนให้เห็นความเอื้อยิ่งของธรรมเนียมการปกครองซึ่งบังคับอยู่ในหลายอำนาจของระบบราชอาธิปไตยคดิชจีอ¹⁰

การปกครองเช่นนี้จึงมิได้ส่งเสริมให้มีการปกครองเป็นอิสระในระดับท้องถิ่น และมิได้เปิดโอกาสให้คนอื่นเข้าไปมีส่วนร่วมการปกครอง ระบบการปกครองของเมืองหลวงปักกิ่ง ปักกิ่ง ตามต่อเสียงเรียกร้องของระบบประชาธิปไตย

การปกครองที่มีลักษณะเผด็จการได้ทวีความเสื่อมทรามยิ่งขึ้นโดยเหตุภาวะเศรษฐกิจบีบัดด ภายหลังสงครามโลก เศรษฐกิจจีนตกต่ำต้องลดค่าเงินตราและเกิดภาวะเงินเพ้อ ผู้คนตกยากจน การราชการเกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวงและการเสื่อมพรรคเล่นพากมากขึ้น เป็นเหตุให้ราชการขาดประสิทธิภาพ ความไม่เป็นธรรมได้ระบาดไปทั่วทั้งสังคม อาจจะกล่าวได้ว่า พรรคราชตินิยมขาดอำนาจจากอาณาจักรและความชอบธรรมที่จะปกครองจีนแล้วนับแต่ภายหลัง ค.ศ. 1945 เป็นต้นมา

2. ปัจจัยเศรษฐกิจ

เศรษฐกิจในต้นสมัยพรรคราชตินิยมปกครองนั้นนับว่ามีความมั่นคง การบริหารการเงินมีประสิทธิภาพและรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์แห่งอำนาจไว้ การจัดเก็บภาษีดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพมาก เสถียรภาพทางเศรษฐกิจเช่นนี้ย่อมเป็นฐานรองรับการพัฒนาประเทศ แต่แล้ว

การที่ต้องปรับเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามความต้องการของเศรษฐกิจใหม่ ทำให้เกิดภาวะเงินเพื่อย้ายภาระในสังคม ระหว่างจีนกับญี่ปุ่นอย่างที่ 2

การค้าสัมภาระที่มีประสิทธิภาพและรายได้จากการค้าแลกเปลี่ยนสินค้า (Barter System) ในสิ่งของ แสง แม่ด้วยเงินและเศรษฐกิจจึงจำต้องปรับเปลี่ยนให้พอดีตามลำพัง (Self-Sufficiency) รายได้หลักมาจากการซื้อขาย ระหว่าง ค.ศ. 1938–1945 รัฐบาลที่นั่นครุกิ่งไปต่อประสมบัญญาเศรษฐกิจทาง เพื่อรองรับไม่สามารถควบคุมการค้าลังได้ ในยามคับขัน รัฐบาลได้ผันตัวกินเงินทุนสำรอง เป็นการลดค่าซองเงินตรา (Devaluation) ทำให้สนใจการค้าสูงมาก ภาระเงินเพื่อไถ่กิ่งดูดซึ่งอย่างหลังเสียเงินไม่ได้ ช้าราการะเดือดร้อนเพราไม่ร้ายได้ประจำไม่เพียงพอ กับค่าครองชีพที่ชันสูง ผู้คนที่อยู่ พฤษภาคม รัฐบาลจึงเดือดร้อน ภาระเงินเพื่อต้องกำกับจ้างเชิงแบบไปร์ค่าความหมาย การแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจนับว่ายาก เพราะรัฐบาลจัดตั้งการการเงินไม่ถูกต้อง . เป็นเหตุทำลายการประกอบอาชีพของประเทศและการจัดตั้งรัฐบาลใหม่ ความทุกข์ยากได้หายใจติดโตรุดและก่อให้เกิดความไม่สงบและการต่อต้านที่ 2 ทั่ว

ใน ค.ศ. 1943 รัฐบาลได้พยายามแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจโดยการกำหนดเดือนเศรษฐกิจใหม่ (New Economic Plan) เพื่อให้สามารถแข่งขันภาระทางเศรษฐกิจโลก อันมีความต้องการค่าครองชีพสูงกว่าประเทศอื่น แต่ในที่สุด ก็ไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลใหม่ได้ แทนที่นั้น ก้ามหัวใจการคุกคามหัวหน้าพยานครรัชต์ ที่ต้องแต่งตั้งรัฐบาลใหม่ เพื่อประเมินผลกระทบ การฟ้องร้องความไม่สงบ รัฐบาลได้แต่งบัญชาเศรษฐกิจโดยวิธีการที่นักงานเข้าสู่สิบและรัฐบาลบังคับใช้ ทำให้เกิดการตัดสินค้า ห้องเรียนหรือรัฐบาล และเกิดการรุบบารุงรัฐบาล ภาระเงินเพื่อจึงเกิดขึ้นและค่าวัสดุและภาระทางภาษีให้กับชาวบ้านมาก

อาจจะถ้าไว้ว่า ความไม่สงบปลอดภัยด้วยต้นท่อนพลสำลัง ถูกดับไปคราวร้ายแล้ว ความเชี่ยวชาญช้านายภาระไปจนสิ้น ลักษณะประสาทที่เรียกว่า “ทั้งดูระเบียบแบบแผนการทางาน และการใช้ชีวิตแบบใหม่ให้จัดสรรที่ดินและผู้เพาะปลูก (“Land to the tiller”)” อย่างเสมอภาค นั่น เป็นแต่เพียงความผิด ยกเว้นจริงๆ ที่ต้องการให้เป็นจริงได้ อันที่จริง หนทางที่ไช่นยังไม่ถูก ต่อ การปฏิรูปที่ดิน รัฐบาลก็ต้องทนไม่ได้ แต่ รัฐบาลไม่สามารถปฏิรูปที่ดินไม่ได้ เพราะภาระที่ห่อนผลประโยชน์ของผู้ที่มีสิ่งตั้งตัวอยู่ที่ดิน ทั้ง ๆ ที่ รัฐบาลซึ่งทราบดีว่า การลงทุนใช้ปัญหาความหมายของภาระที่ดิน ในการปฏิรูปที่ดิน เพื่อระบะชานให้รักษา แม้กระทั่งสิ่งเหล่านั้นด้วย และวิธีการเกษตรกรรมที่ล้าหลัง ตลอดจนการขาดสังคมหมู่บ้านที่ยังคงใช้เมืองพอยู่ เป็นไปไม่ได้ รัฐบาลทราบว่า ภาระที่ดินที่จะแก้ไขปัญหาได้ด้วยทางดูด ทางการเรื่อง

ระหว่าง ค.ศ. 1928-1945 ชาวนาจากชนชั้นแค้นและทุกข์ยากแสวงหาสหัส ในภาคใต้ พื้นที่เพาะปลูกเป็นพื้นที่เข้าหรือกึ่งเข้าประมาณร้อยละ 60-90 ค่าเช่าสูงมากประมาณร้อยละ 40-60 โดยชำระเป็นพืชผลประจำปี ชาวนาจึงต้องเสียภาษีที่ดินและภาษีเสริม (Surtax) ภาษีเสริมสูงถึงร้อยละ 35-350 ของภาษีที่ดิน¹¹ โครงการสังคมและเศรษฐกิจอาจสามารถแก้ไขปัญหาเจ้าที่ดินเอาประโยชน์จากชานาได้ แต่พระชาตินิยมก็ไม่สามารถดำเนินโครงการได้ เพราะฐานอำนาจของพระคือ เจ้าที่ดิน ชนศึก แม่พันายพล พ่อค้านักธุรกิจ ข้าราชการและนายทุนเงินถ้วง กลุ่มบุคคลเหล่านี้ล้วนเป็นผู้สร้างปัญหาให้แก่ชานาเพื่อประโยชน์ส่วนตน จึงไม่สามารถต่อรือรันที่จะให้มีการปฏิรูปrunแรงซึ่งจะทำลายฐานะและผลประโยชน์ส่วนตน อีกประการหนึ่ง ระบบ官งานกิงมีรายได้หลักจากการคุ้มครองและภาษีการค้าสารพัดประเภท จึงไม่สนใจปัญหาการเกษตร ไม่เข้าใจความยากไร้และความทุกข์ยากของชา่าวนา และไม่สามารถที่จะตระหนักรึ่งสังคมภาพของชานาที่สามารถจะผลักผ้าพลิกแผ่นดินได้

ในเขตปลดปล่อย พระเจ้าคอมมิวนิสต์ทดลองปฏิรูปที่ดินตั้งแต่ ค.ศ. 1945 โดยถือเป็นโครงการจัดสรรที่ดินแก่ผู้เพาะปลูก ชานาจึงเข้าร่วมการปฏิวัติมาก พระชาตินิยมปล่อยโอกาสสู่ดของตนให้หลุดลอยไปเมื่อไม่สามารถแก้ปัญหาเศรษฐกิจที่ดันเหตุ คือ ปัญหาที่ดินและปัญหาน้ำสิ่นของชานา

เศรษฐกิจในเมืองก็อยู่ในภาวะตกต่ำ แม้วรัฐบาลจะส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรม แต่ข้าราชการและกลุ่มชีชีได้ผูกขาดวงการธุรกิจ ในลักษณะที่ข้าราชการใช้อำนาจการเมืองคุ้มครอง กลุ่มชีชีซึ่งเป็นกลุ่มนายทุน ทุนนิยมของจีนในสมัยนั้น จึงเป็นแบบทุนนิยมหลวง (Bureaucratic Capitalism) เป็นเหตุให้นักธุรกิจต้องถูกบดตอกเท่าธุรกิจและเกิดความเป็นปฏิปักษ์ต่อกลุ่มทุนนิยม หลวงเหล่านั้น ข้าราชการผูกขาดสินค้าและการประกอบกิจการ ที่นับว่ารายแรงมากคือ การตัดแปลงระบบเงินตราญี่ปุ่นที่ส่งผลกระทบกระเทือนต่อเงินสดสำรองและเงินออมที่มีค่าลดลงถึง 400 เท่า ข้าราชการรีดเนื้อเตือหัวเจ้าประโยชน์จากประชาชนทุกวิถีทาง

การเก็บภาษีสูงและเก็บภาษีสารพัดประเภท และการผูกขาดสินค้าจำเป็นแก่การครองชีพ ย่อมส่งเสริมให้มีการหนี้ภาษีและอื้อราษฎร์บังหลวง ภาวะเงินเพื่อและความยากจนย่อมทำให้ ราชการแผ่นดินขาดประสิทธิภาพไว้ประสิทธิผล ภายหลังปี ค.ศ. 1945 เศรษฐกิจตึงมาก มีการลดค่าเงินตราและเกิดภาวะราคาสินค้าลดลง (Deflation) เพราะเศรษฐกิจหดตัว ผลิตสินค้าและบริการลดลง ผู้คนว่างงานสูง ตกทุกชั้นได้ยาก ไม่มีเงินจับจ่ายใช้สอย สินค้าและบริการขายไม่ออก เศรษฐกิจหดตัว บ้านเมืองเต็มไปด้วยการอื้อราษฎร์บังหลวงและการเล่นพรม เสื่อ ลัง ลัง ปราศจากความเป็นธรรม จึงเรียกว่าความยุติธรรม

ເສດຖະກິດໄດ້ສ່າງຮຽນຮອງຕົນໃນ ຕ.ສ. 1949 ເປັນເສດຖະກິດມາກີເຄີຍແອກແບບ ທຳໃຫ້ຮັບປະເທດສຶກພາດປະສົງກົດລົງກົດ ເຊື້ອມສື່ນໍາວັງທີ່ຈະໄຫ້ຮັບປາລີໂບຢູ່ໃຫ້ພັນຄວາມມາຍນະ
ຈາກເສດຖະກິດເຕັ້ນຫຼຸ້ນນັ້ນ ເສດຖະກິດຈຶ່ງນັ້ນເປັນປົງສັຍຄົງທີ່ທຳໄຫ້ພຽງຮອຍເສີມຕໍ່ອັນຫຼຸງແລ້ວຢ່າງອານຸໃຈນີ້
ມີປະເທດເວລາຈຳເປັ້ນນັ້ນ ເສດຖະກິດຈຶ່ງນັ້ນເປັນປົງສັຍຄົງທີ່ທຳໄຫ້ພຽງຮອຍເສີມຕໍ່ອັນຫຼຸງແລ້ວຢ່າງອານຸໃຈນີ້
ມີປະເທດເວລາຈຳເປັ້ນນັ້ນ ເສດຖະກິດຈຶ່ງນັ້ນເປັນປົງສັຍຄົງທີ່ທຳໄຫ້ພຽງຮອຍເສີມຕໍ່ອັນຫຼຸງແລ້ວຢ່າງອານຸໃຈນີ້
ມີປະເທດເວລາຈຳເປັ້ນນັ້ນ ເສດຖະກິດຈຶ່ງນັ້ນເປັນປົງສັຍຄົງທີ່ທຳໄຫ້ພຽງຮອຍເສີມຕໍ່ອັນຫຼຸງແລ້ວຢ່າງອານຸໃຈນີ້
ມີປະເທດເວລາຈຳເປັ້ນນັ້ນ ເສດຖະກິດຈຶ່ງນັ້ນເປັນປົງສັຍຄົງທີ່ທຳໄຫ້ພຽງຮອຍເສີມຕໍ່ອັນຫຼຸງແລ້ວຢ່າງອານຸໃຈນີ້

การปฏิรูปองค์กรเพื่อปรับตัวเข้ากับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและการแข่งขัน
ได้สำเร็จแล้ว แต่ในส่วนของการบริหารบุคคล ยังคงมีความไม่แน่นอนอยู่บ้าง ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุภายนอก เช่น การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ การแข่งขันที่เข้มข้น หรือสาเหตุภายใน เช่น ความต้องการของบุคคลที่ต้องการความยืดหยุ่น ความยินยอมในการทำงาน ความต้องการในการพัฒนาตัวเอง เป็นต้น จึงเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงอย่างต่อเนื่อง

ଶ୍ରୀମଦ୍ଭଗବତ

4. ຄົກນະພາບຜ່ານໆ

เมื่อศึกษาไปรู้ยังไงบ้างครับอาจารย์ นี่ยกตัวอย่างกรณีศึกษาด้วยครับ จะเห็นได้ว่า อาจารย์ตั้ง
นิตยมไว้ผู้นำส่วนในหน่วยงานจากเชื้อชาติ ชนชั้นกลาง ชนชั้นปัจจุบันที่ได้รับการศึกษาแบบตะวันตก
และหาก ผู้นำส่วนในหน่วยไม่ใช่เชื้อชาติ เช่น ประเทศสหราชอาณาจักร อังกฤษ ฝรั่งเศส ฯลฯ ก็จะไม่สามารถดำเนินการ
ถูกต้องตามที่ต้องการได้ แต่หากเป็นเชื้อชาติที่มีภูมิปัญญาด้านการบริหารเช่น จีน ญี่ปุ่น ฯลฯ ก็จะสามารถดำเนินการ
ถูกต้องตามที่ต้องการได้ ดังนั้นความต้องการของประเทศจึงต้องหันมาปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับ
ความต้องการของผู้นำส่วนในหน่วยงานจากเชื้อชาติ แต่ในทางกลับกัน ประเทศจีนก็ต้องหันมาปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับ
ความต้องการของผู้นำส่วนในหน่วยงานจากเชื้อชาติ ดังนั้น จึงต้องมีการศึกษา อบรม ให้กับผู้นำส่วนในหน่วยงาน
ต่างๆ ให้เข้าใจถึงความต้องการของผู้นำส่วนในหน่วยงานจากเชื้อชาติ จึงจะสามารถดำเนินการได้ดี

5. ปัจจัยการทหาร

ศักยภาพทางทหารของรัฐบาลนับว่าสูงมาก ดังจะเห็นได้ว่า กองทัพสามารถครุ่นคืบหน้า บีบบังคับจื่นคอมมิวนิสต์ให้ต้องทิ้งฐานที่มั่นในตัวเมืองไปสู่ชนบท รัสเซียและสหรัฐอเมริกาได้ทุ่มเทให้ความช่วยเหลือทางทหารแก่รัฐบาลตลอดมา แต่กองทัพของรัฐบาลขาดการฝึกอบรมลักษณะการเมือง จึงรบโดยไร้จุดมุ่งหมายและไร้ร่องรอยเบื้องหน้า กองทัพรัฐบาลขาดระเบียบวินัย ขาดการฝึกอบรมทางทหาร และมักจะปักครองกันเองในลักษณะเจ้ากับข้าตามระบบธุนศึก ทหารขาดจิตสำนึกที่พึงมีต่อประเทศชาติ การรบแต่ละครั้งจึงประสบแต่ความประชัยเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น แม้จะดูเป็นกำลังแสนยา弩ภาพ แต่ขาดวัญญาณกำลังใจ ห้อแท้ เปือหน่ายส่งความ

ส่วนกองทัพของจื่นคอมมิวนิสต์ ทหารได้ฝ่าหน้าการฝึกอบรมลักษณะการณ์จนรู้จุดมุ่งหมายของพรรค พร้อมที่จะสละชีพเพื่อชาติ ทหารมีระเบียบวินัยเป็นอย่างดี กองทัพที่แม้จะมีศักยภาพทางทหารต่ำกว่าฝ่ายรัฐบาลจึงสามารถครองได้อย่างสืบต่อเนื่อง

ยุทธศาสตร์ทางการของพรรคชาตินิยมในการทำสงครามกลางเมืองระหว่าง ค.ศ. 1945-1949 คือ การยุทธ์โดยใช้กำลังเชือกมุ่น ขาดการวางแผนอำนวยการ กองทัพกระจายไปทั่ว ดังเช่น การส่งทหารไปแผนจูเรียแล้วถูกฆ่าม้าบ้าง จับกุมบ้างถึง 470,000 คน การยึดเมืองอี้ยนอาโนโดยสิ้นเปลี่ยนกำลังพลถึง 400,000 คน สองครั้ง ณ ยุทธภูมิแม่น้ำ hairy (Huai-Hai) และเหียนจิน เปี้ยบิง (Beiping) แสดงการอำนวยการทัพที่เลวมาก เมื่อถึงเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1949 พรรคชาตินิยมสูญเสียกำลังพลหนึ่งล้านกว่าคน หัวใจแห่งกองทัพได้ถูกบดขยี้ทำลายลงแล้ว ที่ยังเหลืออยู่นั้นย่อท้อไม่สามารถสู้รบได้อีก

พรรคจื่นคอมมิวนิสต์ใช้ยุทธศาสตร์รวมกำลังพล (Concentration) เพื่อกวาดล้าง กองทัพของพรรคชาตินิยมที่ละเหล่ สองครามอาทัยมาลชน กองทัพมีกำลังเหนือกว่ากองทัพของพรรคชาตินิยมประมาณ 2-4 เท่า

6. อุตสาหกรรม

ในฤดูร้อน ค.ศ. 1925 ทั้งพรรคชาตินิยมและพรรคจื่นคอมมิวนิสต์ แผลงฤทธิ์โอกาสยิ่งใหญ่ถึง 2 ด้าน คือ

1. ความเร้าร้อนรักชาติและต่อต้านลักษณะการติดนิยม
2. ความเคลื่อนไหวของผู้ใช้แรงงานเพื่อต่อต้านนายทุน

พรรคชาตินิยมเริ่มต้นด้วยการมีอุดมการณ์ประชาธิปไตยและเต็มไปด้วยไฟอันร้อนเร่าเพื่อปฏิรูปสังคม แต่เมื่อพรรคได้ปักครองจื่นตั้งแต่ ค.ศ. 1927 พรรคได้ล้มเลือนอุดมการณ์และลักษณะการต่อต้านนายทุน จนท้ายสุดวิญญาณปฏิรูปสังคมหายไปด้วย ลักษณะการต่อต้านนายทุน

โดยลักษณะแท้แล้ว ไม่น่าสนใจเท่าลักษณะและลักษณะนิยมในสำหรับนักศึกษาผู้มีคุณภาพในการจัดตั้งองค์กรให้แก่ชานา ความคิดอ่านของพรบคชาตินิยมที่เคยก้าวหน้าก้าวกลับก้าวถอยหลัง เห็นดีเห็นงามกับลักษณะจึงเป็นทำงถอยหลังเข้าคง ความเป็นผู้นำทางลักษณะการณ์สำหรับพรบคชาตินิยมนั้นเป็นประการใด ศึกษาได้จากหนังสือที่เจียงไคเชคแต่งเรื่อง **China's Destiny** เจียงไคเชคได้แสดงอุดมการณ์ของพรบคไว้ ดังนี้

1. ต่อต้านลักษณะจักรวรรดินิยม

2. พื้นฟูรูเบียบแบบแผนสังคมคติชิงจื้อ ให้ถือว่าทรัพย์สินส่วนบุคคลมีความสำคัญเป็นรองสำหรับรัฐ

3. พัฒนาอุตสาหกรรมเพื่อการป้องกันประเทศ สนองตอบการทหาร จัดตั้งระบบนำร่วมเพื่อจัดตั้งชานาให้เป็นทั้งชานาผู้ผลิตและชานาผู้นำที่เป็นทหารด้วย

ส่วนพรบคจั่นคอมมิวนิสต์ได้เสนออุดมการณ์คอมมิวนิสม์ให้คนเจนเมื่อความหวังว่าอาจจะสามารถแก้ไขปัญหาบ้านเมืองด้วยวิธีการที่พ่อจะมองเห็นได้ว่าอาจจะเป็นไปได้ อุดมการณ์คอมมิวนิสม์จึงเป็นคำนั้นลัญญาถึงการแก้ไขปัญหาจีนอย่างมีประสิทธิภาพรวดเร็วทันใจคน

7. วิธีการแก้ไขปัญหา

โดยที่พรบคชาตินิยมน้ำโดยทหาร ย่อมนำวิธีการทหารมาใช้ในการแก้ไขปัญหาบ้านเมือง ดังเช่น ปัญหาจีนคอมมิวนิสต์ พรบคชาตินิยมได้ใช้วิธีการทหารแก้ปัญหาโดยทุ่มเทสรรพกำลังปราบปรามคอมมิวนิสต์ ด้วยจุดมุ่งหมายเสถียรภาพความมั่นคงเหนือสิ่งอื่นใด แม้แต่ปัญหาปากห้อง ความยากไร้และการปักครองที่เผด็จการก็ยังนับว่าเป็นปัญหารองที่สามารถละลอกไว้ก่อนได้ ผลลัพธ์จากการแก้ไขปัญหาจีนคอมมิวนิสต์ จีนคอมมิวนิสต์เสนอวิธีการแก้ไขปัญหาจีนโดยเสนอทางไว้อย่างเห็นได้ชัดว่า ต้องปฏิริบุติการเมืองการปักครองเป็นเบื้องต้นก่อน แล้วแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ วิธีการแก้ไขปัญหาที่ต่างกันเป็นข้อเปรียบเทียบสำหรับชาวจีนอีกเช่นกัน

8. มวลชน

ในขั้นต้น พรบคชาตินิยมเป็นพรบคที่ผู้คนนิยมในเลือดปฏิริบุติอันเราร้อน แต่เมื่อพรบคได้ปักครองทั้งประเทศ พรบคเริ่มมีทัศนคติอันคับแคบต่อระบบประชาธิปไตย และได้ลิตรอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน ด้วยข้ออ้างว่าบ้านเมืองมีศึกษาออกศึกใน มีความจำเป็นต้องใช้อำนาจเผด็จการทหาร ระหว่างสังคมโลก พรบคได้เริ่มควบคุมความคิดอ่านของวงการนักศึกษาปัญญาชน การตรวจสอบลิ่งตีพิมพ์ปรากฏชันทั่วไป เป็นเหตุให้ชนชั้นปัญญาชนแห้งหน่ายพรบคชาตินิยมและ

ค่าย ๆ หันไปสนใจพัฒนาคอมมิวนิสต์ เมื่อไรบัญญาชานหนุนหลังเสียแล้ว มวลชนผู้นับถือบัญญาชานก็ย้อมหันหลังให้พัฒนาติดนิยม ในประวัติศาสตร์จีนนั้น เมื่อได้บัญญาชานไม่สนับสนุนค้างูนราชวงศ์ เมื่อนั้นย่ออมถือเป็นจุดจบวาระสุดท้ายของราชวงศ์

พัฒนาคอมมิวนิสต์ได้เป็นผู้นำในการจัดตั้งรวมตัวชนชั้นผู้ใช้แรงงานและถือว่าผู้ใช้แรงงานคือกำลังหลักของการปฏิวัติ ตั้งแต่ ค.ศ. 1924 พัฒนาได้สร้างความเคลื่อนไหวของผู้ใช้แรงงานให้มีบูรณาภิพและประสบงานกันเป็นอย่างดี ภายหลัง ค.ศ. 1945 มวลชนมุ่งหน้าสู่พัฒนาซึ่งได้ทุ่มเทแรงศักดิ์โฉนดนานาช่วงเพื่อเอาชนะมวลชนให้เป็นฐานยานานาชาติคัญของพัฒนา แม้ประชาชนจะมีได้นิยมลัทธิคอมมิวนิสต์มากนัก แต่การที่มวลชนหันหลังให้พัฒนาติดนิยม ย่ออมทำให้พัฒนาติดอยู่ “เห้าไม่ติดดิน” และลอยตัวอยู่เหนือบัญญาทั้งปวง พัฒนาดูฐานมวลชนสนับสนุน

พัฒนาติดนิยมมองไว้เห็นประสิทธิผลของมวลชนที่จะต่อต้านภัยจักรวรรดินิยม ไม่เคยคิดที่จะใช้มวลชนสนับสนุนและประสบการรับในสังคมตามแบบแผนที่เน้นอำนาจการยิงระห่ำว่าง ค.ศ. 1931-1937 พัฒนาติดนิยมต่อต้านภัยจักรวรรดินิยมพอเป็นพิธี ไม่จริงจัง มักเจาะแล้วถอนตัว หรือหลีกเลี่ยงการใช้กำลังทหารต่อญี่ปุ่น ระบอบนา闷กิงถึงกาลส่วนตัวยังน้ำเมื่อของสังคมระหว่างจีนกับญี่ปุ่นยกที่สอง¹² แม้แต่มหามิตรอเมริกาเองก็ช่วยพัฒนาติดนิยมได้ยาก

9. บทบาทของสหรัฐอเมริกา

สหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือแก่พัฒนาติดนิยมเมื่อผิดจังหวะเวลา สายเกินแก้แล้ว การแก้ไขการเงินระหว่าง ค.ศ. 1937-1941 กลับทำให้เกิดภาวะเงินฟื้นฟู ในสังคมมหาเอเชียบูรพาหนึ่นจีนไม่มีบทบาทสำคัญในฐานะที่เป็นฐานทัพสำหรับสหรัฐอเมริกาในการโจมตีญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาปฏิบัติการทางการโดยมีฐานทัพในนานาประเทศเช่น ไม่ต้องอาศัยจีน จึงยิ่งไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องโอบอุ้มระบบฐานนากิงไว้ เมื่อจีนไม่ได้เป็นฐานทัพ ยอมไม่มีกำลังทหารอเมริกันประจำการที่จะสามารถปกป้องพัฒนาติดนิยมได้ทันกาล หรือขัดขวางมิให้พัฒนาคอมมิวนิสต์ยึดครองที่นั่นที่

สหรัฐอเมริกาได้สูญเสียโอกาสทางการทูตถึง 3 ครั้ง ในการที่จะช่วยเหลือจีนให้รอดพ้นเงื่อมมือคอมมิวนิสต์ โดยโอกาสทางการทูตได้แก่

1. การใกล้เคลียในระหว่างเดือนสิงหาคม ถึงเดือนตุลาคม ค.ศ. 1945 ให้พัฒนาติดนิยมกับพัฒนาคอมมิวนิสต์เจรจา กัน สหรัฐอเมริกามิได้สนับสนุนการเจรจาอย่างจริงจัง

2. สหรัฐอเมริกามิได้อาจริงเจ้าจังให้พัฒนาติดนิยมให้เกียรติเคารพติช่องการประชุมปรึกษาหารือทางการเมือง (Political Consultative Conference)

3. เมื่อพัฒนาติดนิยมพ่ายแพ้ล่าถอยในถูในไม้ผล ค.ศ. 1949 สหรัฐอเมริกาประสบความล้มเหลวในการใช้กำลังทหารเข้าแทรกแซงเพื่อพลิกสถานการณ์

ดูเหมือนว่าสหรัฐอเมริกาได้สูญเสียโอกาสที่มีอยู่เพื่อขยายเหลือพิริชาตินิยม เพราะสหรัฐอเมริกานั่งเฉยต่อสถานการณ์ การเพิกเฉยสืบเนื่องมาจากการที่สหรัฐอเมริกาเห็นจีนคอมมิวนิสต์ เป็นนักปฏิรูปการเกษตร และพิริชาตินิยมเป็นพาร์คฟ้าสชิสต์ (Fascist) ใช้อำนาจเด็ดขาดและตั้งตนเป็นพิริชาติทุนชนศึก

แม้แต่การคิดตั้งรัฐบาลผสมสองพิริชาติยากที่จะเป็นไปได้ เพราะทั้งสองพิริชามีลักษณะเป็นพิริชาติที่นิยมการปฏิรูป มากกว่าการประนีประนอมประสานผลประโยชน์

ปัจจัยดังกล่าวล้วนสามารถแสดงเหตุผลได้ว่า เหตุใดพิริชาตินิยมจึงเสียบ้านเมืองให้แก่ฝ่ายคอมมิวนิสต์

ปัจจัยเหตุการณ์นำพาไปสู่ความปราซัยที่นับว่าสำคัญด้วยคือ สมครามกลางเมืองระหว่างจีนชาตินิยมกับจีนคอมมิวนิสต์ สมครามจีนกับญี่ปุ่นและสมครามปราบชนศึก สมครามเหล่านี้ล้วนทำให้เกิดความไม่สงบขึ้นภายในประเทศ ผู้คนล้มตายพลัดพรากจากกัน บ้านแตกสาหรัดขาดทรัพย์สินทั้งของเอกชนและของรัฐถูกทำลายพินาศ รัฐบาลต้องสื้นเปลืองเงินทอง กำลังผู้คนและทรัพยากรามกาย จนรัฐบาลเองล้วนเนื้อประดาตัว แม้ถึงที่สุดแล้ว รัฐบาลก็ยังปราบคอมมิวนิสต์มิได้ กัยญี่ปุ่นก็ขยายตัวอย่างน่ากลัวอันตราย กัยรอบด้านและความจำเป็นในการสู้ศึก ทำให้พิริชาตินิยมไม่สามารถจะพัฒนาประเทศได้เต็มที่ การพัฒนาประเทศเองนั้นได้ถูกตัดขั้นตอน ยกเลิกหรือชะลอไว้ก่อนจนสายเกินแก้

บทสรุป

ประวัติศาสตร์จีน ระหว่าง ค.ศ. 1842–1943 มีเอกลักษณ์เด่นชัดประกายตั้งแต่การที่จีนถูกบรรดาหมา呀นำชาติธรรมชาติและวัฒนธรรมคบให้เปิดประเทศสู่โลกภายนอก บรรดาจักรวรรดินิยมตะวันตกรุกจากปริมณฑลรอบนอกจักรวรรดิ ก่อให้เกิดสงครามและระบบสนธิสัญญาที่ไม่เสมอภาคและไม่เป็นธรรม จีนตกเป็นรัฐกึ่งอาณานิคม สภาพการณ์ทรุดหนักไปสู่การเปิดดักทางสมครามระหว่างจีนกับญี่ปุ่น ถึง 2 ครั้ง ระหว่าง ค.ศ. 1894–1895 และระหว่าง ค.ศ. 1937–1945 ความเจริญแบบตะวันตกและญี่ปุ่นก็เหมือนเข้าหากายอย่างหนัก กระแสความคิดความเชื่อถือมีอิทธิพลอย่างล้ำลึก ต่ออารยธรรมจีน ศาสนาคริสต์เริ่มตั้งมั่นการเผยแพร่ศาสนาได้แล้วในประเทศจีน ที่นับว่าสำคัญยิ่งคือ ประชญาการเมือง ลัทธิเสรีประชาธิปไตยและลัทธิคอมมิวนิสม์ ได้เสนอวิธีการแก้ปัญหาการหนักของจีน ความเปลี่ยนแปลงได้เกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ประวัติศาสตร์จีนระหว่าง ค.ศ. 1839 ถึง ค.ศ. 1949 เป็นประวัติศาสตร์แห่งความเปลี่ยนแปลงหลายครั้งหลายคราว เริ่มตั้งแต่ระยะเวลา ค.ศ. 1839–1894 เป็นระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่สะท้อนถึงสถานภาพจีนที่เป็นรัฐกึ่งอาณานิคม เพชญภัยจักรวรรดินิยมตะวันตกและญี่ปุ่นและ

เชิงกฎบัญญัติใน เป็นการอันหนักหน่วงยิ่งจนราชวงศ์ชิงไม่อาจจะรับแบบการะไว้ได้ในระยะยาวนาน ระยะเวลาระหว่าง ค.ศ. 1895 ถึง ค.ศ. 1949 เป็นระยะเวลาที่จีนขึ้นแล้วตกรั้งแล้วครั้งเล่า แต่โดยภาพรวมแล้ว เป็นระยะเวลาที่จีนตกต่ำถึงขีดสุด การเมืองแตกแยกเป็นสอง派ของส่องฤทธิ์ห้าหันกันเป็นสองค่ายกลางเมือง ศึกษาตรุษมหกรรมหน้าซ้ำเติมรอบด้าน ภาวะเศรษฐกิจทรุดหนัก เป็นที่น่าอศจรรย์ที่เดียวถ้ารัฐบาลจีนสามารถอยู่ด้วยฝ่ายคนล้วนอยู่อันปั้นป่วนไปได้โดยตลอดรอบผั้ง

จีนได้พยายามที่จะแก้ไขปัญหา ระหว่าง ค.ศ. 1861-1895 การเสริมสร้างกำลังแสนยา弩ภาพยังไม่เพียงพอที่จะป้องกันจากศัตรูภายนอกได้ การพื้นฟูพระเปี้ยบແພນในศวรรษที่ 1870 ได้นำจีนย้อนกลับไปสู่อดีตมากกว่าอนาคต การปฏิรูปใน ค.ศ. 1898 และผับแต่ ค.ศ. 1908 เป็นต้นไปล้วนไม่ประสบความสำเร็จในการเยียวยารักษาอาการไข้หันของจีนได้ ในระหว่าง ค.ศ. 1917 ถึง ค.ศ. 1923 ความเคลื่อนไหวโดยนักศึกษาปัญญาชนเริ่มขัดเจนมากขึ้นในการไฟแสวงหาสังคมเพื่อสร้างชาติใหม่ แต่แล้วปัญหาสังคมกลางเมืองและภัยคุกคามก็ได้ตัดขั้นตอนความหวังอันได้ที่จะพึ่งมีในการสร้างชาติไปจนหมดสิ้น

อาจจะกล่าวได้ว่า จีนได้ผ่านความเปลี่ยนแปลงที่พลิกหน้ามือเป็นหลังมือนับแต่ ค.ศ. 1839 กระบวนการเปลี่ยนแปลงมีสองขั้นตอน คือ

1. ความเปลี่ยนแปลงตามวิถีทางของวัฏจักรทางการเมือง (Cyclical Change) กล่าวคือ กบฎและความไม่สงบที่เกิดขึ้นตามวงจรวัฏจักร จีนปรบปรามด้วยวิธีการที่เคยประสบความสำเร็จมาแล้วในอดีต คือใช้กำลังแสนยา弩ปราบปราม วิธีการเช่นนี้เป็นวิธีเก่าตามประเพณีปฏิบัติที่ราชวงศ์ชิงได้หยิบยืมจากจีนมาใช้ทำงานของ “หนามยกอาหามบ่”

2. ความเปลี่ยนแปลงที่สืบทอดเนื่องมาจากการปฏิรูปและกระบวนการสร้างประเทศตามแบบตะวันตก (Westernization) ได้หล่อหลอมรวมตัวเข้าเป็นการปฏิวัติ

ดังนั้น ความเปลี่ยนแปลงโดยวิถีทางวัฏจักรทางการเมืองได้มาถึงจุดที่จะต้องห้ามาย ความเปลี่ยนแปลงแบบปฏิวัติ¹³ มีข้อควรพิจารณาว่า ความเปลี่ยนแปลงที่มีในประเทศไทยจีนมักเป็นความเปลี่ยนแปลงครึ่ง ๆ กลาง ๆ และมีขอบเขตจำกัด ตลอดจนนิยมตามแบบอย่างญี่ปุ่นและตะวันตก จีนได้ผ่านการทดลองแก้ไขปัญหามาแล้วหลายวิธี นับตั้งแต่การปฏิรูป การปฏิวัติใช้ระบบประชาธิปไตยและการปกครองโดยระบบเผด็จการทหาร เมื่อถึงปี ค.ศ. 1949 จีนได้หันหลังให้แก่ระบบประชาธิปไตยและได้เลือกตั้งหัวตุลาการมีวินิสม์ การปฏิวัติปี ค.ศ. 1949 จึงนับเป็นการปฏิวัติครั้งสำคัญสำหรับจีน เพราะเป็นการเปลี่ยนแปลงวิธีการแก้ไขปัญหาจากแบบเผด็จการฝ่ายขวาในระบบประชาธิปไตย มาเป็นเผด็จการฝ่ายซ้ายของระบบคอมมิวนิสต์ ลักษณะของมีวินิสม์เป็นยาแรงขนาดใหม่สำหรับจีน ถ้าไม่พื้นฐานมา ก็ต้องพยายามย่างเฉียบพลัน คนจีนไม่มีทางเลือกอื่นได้แล้ว ต้องฝ่ากุศลความหวังไว้กับลักษณะนับตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1949